

Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

LETO XIX.

MAJ, 1970

STEVILKA 5

MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.
6 Wentworth St.,
Point Piper, N.S.W., 2027
Tel.: 36 1525

★

Naročnina \$3.00
Čez morje \$ 4.00

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, N.S.W. 2028

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
N.S.W. 2192. Tel. 759 7094

RUDA JURČEC: SKOZI LUČI IN SENCE TRETJA KNJIGA

Po dolgem čakanju smo jo dočakali. Ta tretji del obdeluje dobo
med leti 1935 in 1941. Posamezna poglavja imajo te naslove:

NA PRAGU BESEDE
STRATEGIJA KOROŠČEVE POLITIKE
MREŽE MASONSTVA
OBLAKI SO RDEČI
LOV ZA FANTOMI
BLESK IN BEDA NOVE STVARNOSTI
HITLER NA KARAVANKAH
POČITNICE V MENTONU
OD BLEDA DO BEGUNJ
AGONIJA ANTONA KOROŠČA
SMRT TRKA NA VRATA
BEG PRED BEGOM
PUČ V BELGRADU
KRVAVA CVETNA NEDELJA
TRIJE RDEČI BRATJE
NEGLIGE

Cena vezani knjigi \$ 5, broširani \$ 4. Poština 40c.

Dobili smo le 10 knjig, 5 vezanih in 5 broširanih. Poslali so jih
več, pa so se neke zataknille. Če bo več naročil kot imamo knjig,
bomo poslali naročila v Buenos Aires, da pošljejo posamezne izvide
naravnost na naslove naročnikov.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

SHEPHERD OF THE WILDERNESS — angleš-
ka knjiga o Baragu — \$ 1.

“SRCE V SREDINI”, spisal Vinko Brumen. Živ-
ljenje in delo dr. Janeza Evangelista Kreka.
Vezana \$4, broširana \$3.

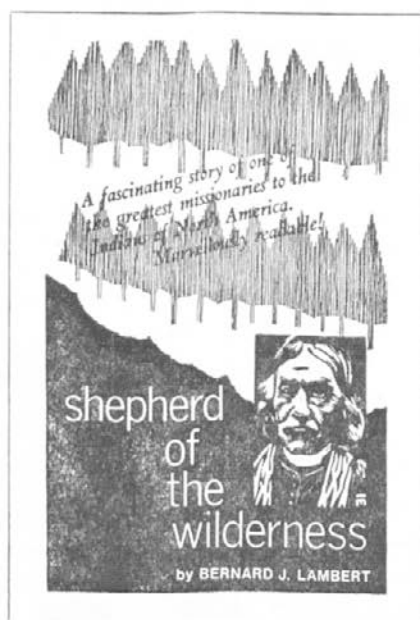
ČLOVEK V STISKI, spisal psiholog Anton Trs-
tenjak — \$ 1.

BARAGA — slovenska knjiga, spisala Jaklič in
Solar. — \$ 1, poština 40c.

ROJSTVO, ŽENITEV IN SMRT LUDVIKA KAV-
ŠKA — povest, spisal Marijan Marolt — \$ 3.

DOMAČI ZDRAVNIK (Knajp) — \$ 1.50.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI —
Spisal dr. Filip Žakelj. Krasna knjiga o Barago-
vem češčenju Matere božje. — \$ 2, poština 40 c.

LETO XIX.

MAJ, 1970

ŠTEVILKA 5

DR. RUDOLF KLINEC PIŠE – ČITAJMO

Katoliški glas, Gorica

EKUMENSKO GIBANJE ZA ZEDINJENJE vseh kristjanov je temeljne važnosti za usodo vsega krščanskega sveta. Ekumensko gibanje polagoma ustvarja bratsko ozračje med vsemi verujočimi v Kristusa, ki so jih zgodovinske neprilike cerkveno ločile. Utrjuje novo ekumensko mišljenje, vzbuja zlasti v mladini zanimanje za misel in izredno vrednoto verske edinosti. To bo brez dvoma igralo važno vlogo, ko bo zares šlo za to, da se zgradi mednarodna skupnost v miroljubnem in bratskem duhu.

Ekumensko gibanje napreduje kljub nemajhnim težavam in zaprekam. Naj tu omenimo kot posebno značilne le nekatere dogodke: pričakovanje Svetovnega sveta Cerkv (Church World Council), da se vanj vključi tudi katoliška Cerkve; močno gibanje med anglikanci in metodisti, da bi se na Angleškem združili v enotno cerkev, ki naj bi po zgledu vzhodnih unijskih cerkva priznavala prvenstvo rimskega papeža; dovoljenje Svetega Sinoda ruske pravoslavne cerkve, da smejo pravoslavni duhovniki deliti zakramente tudi katoličanom. Katoliška cerkev je že pred leti dovolila, da smejo katoličani hoditi k spovedi ter prejemati obhajilo in poslednje maziljenje pri ločenih vzhodnih cerkvah, če jim za daljši čas ni mogoče prejemati zakramentov v lastni Cerkvi. Vzhodne pravoslavne cerkve imajo namreč veljavno duhovništvo in resnične zakramente, česar protestanti nimajo; zaradi tega je Sv. Stolica prepovedala prejemanje obhajila pri protestantih — "interkomunikacijo".

Misli, Maj, 1970

Kaj lahko storimo Slovenci?

Slovenci imamo posebne ekumenske naloge, ki nam jih nalagata zgodovina in naš posebni zemljepisni položaj.

Svoje ekumensko delo moramo opirati na slovanska blagovestnika sv. Cirila in Metoda. Zato pa moramo poglobljati poznanje njunega misijonskega dela med Slovani in njuno osebno veličino. Sveta brata sta most, ki veže krščanski Vzhod s krščanskim Zahodom. Njuno veličino nam je lepo prikazal naš dr. Grivec, največji raziskovalec njunega življenja in dela. Grivčevo poslanstvo nadaljuje med nami neutrudni dr. Metod Turnšek, ki skrbno preučuje početke krščanstva med Slovenci. O tem pričajo njegove knjige in razprave.

Druga naša naloga je, da v duhu Apostolstva sv. Cirila in Metoda širimo apostolat molitve, spokornih del in žrtev za zedinjenje. Na lanskem študijskem ekumenskem potovanju v Ohrid smo videli, koliko slovenskih duhovnikov in redovnic deluje med pravoslavni Srbi in Makedonci. Posebno redovnice, slovenske nune, s svojim nesebičnim delom po bolnišnicah in klinikah, pa tudi s strežbo bolnikom po družinah, gradijo vez ljubezni in edinosti.

To so res apostoli zedinjenja, ki podirajo stene nezaupanja, utrjujejo zavest bratske vezjemnosti, izpričujejo moč krščanske ljubezni edinosti vere in medsebojne povezanosti v Kristusu.

"MATI — DOMOVINA — BOG"

Župnik Janko Breznik, Queanbeyan

NA GORNJE BESEDE IVANA CANKARJA sem se spomnil, ko opažam, kako moji rojaki širijo po Avstraliji napovedujete v mesecu maju materinske proslave. Mislim, da tako praznovanje tudi v vas vzbuja enaka čustva, kot zaživijo v meni:

Beseda sladka: domovina,
ne prideš več mi iz spomina!

Vse je posvečeno, kar me obdaja. Nebo in zemlja privlačita mojo pozornost nase. Vse, živo in neživo pod domačim nebom, je mojega srca svet. Posvečena je hiša, ki sem se v njej rodil. Posvečen je vsak košček spomina nanjo. Bila je kmečka hiša, tam je moja mati prva zaslišala moj glasek. Tam so me sprejele ljubeče materine roke v svoje naročje. Tam se je začelo razvijati moje drobno in nežno življenje. Pod skbrjo ljube matere sem se čutil varnega. Prve besede, ki sem se jih pri njej naučil, so bile naše, tako sladke. Počasi je moj duh začel spoznavati okolico. Večkrat sem zajokal, ko se mi je v tej domačnosti pokazalo kaj tujega, pa mati je bila hitro pri roki, da me je utešila in poskrbela za vse moje potrebe. Mati, mamica — samo ena je, pravi pregovor.

Vem, še drugo obličje se je sklanjalo k meni, obličje očeta. Vem, tudi v njem je telesa nežna ljubezen do mene, nisem pozabil, kako je skrbel za moje bolj zunanje življenje. Za telesno rast, za vse potrebe, ki so to rast pospeševale. Ali mati mi je bila zmrone bližje, ona je vodila mojo duhovno rast. Pod njenim vodstvom sem vzljubil vse, kar je lepo, sladko in dobro. Ona je bila prva, ki mi je začrtala križ na čelo, usta in prsi. In ti križi so mi že zgodaj v detinski dobi začeli — govoriti . . .

Govoriti mi je začela kmalu vsa okolica, v kateri sem rasel. V luči in toploti domačnosti se mi je duša bolj in bolj odpirala čudom božjega sveta. Bolj in bolj zavedno sem spoznaval, da sem povabljen v šolo življenja, kjer se moram učiti. Z napredkom učenja je napredovala moja ljubezen do rodne zemlje, do domačije, do — domovine. Ko se mi je zasvitalo, da so na svetu razni jeziki, sem vzljubil jezik svoje matere nad vse. Beseda materina, pesem in njenega in drugih slovenskih grl — nad vse draga mi je postala. Nisem še znal povedati, že sem pa čutil: kakor ptiček sem, ki pozna svoje gnezdece in žgoli pesem, ki se je je naučil od staršev. Domovina!

Tudi domovina, kakor mati — ena sama je! Čutim, da jo moram ljubiti, jo ceniti, celo braniti, če treba, kot lastno srčno kri. Kako je že izrekel to misel pesnik?

Zanjo rad živim, zanjo hrepenim,
njo, le njo bom ljubil vekomaj!

Ali naj povem? Na obisku v tukajšnji tujini sem našel krasen zgled ljubenosti do domovine. Rojak Ivan Klobasa, že dolgo v tej deželi, je vzel s seboj domovino v srcu in v dejanju — še po mnogih letih kakor da v njej živi. Kot doma sem se počutil na njegovem koščku avstralske zemlje. Vsa slovenska zelenjava v njegovem vrtu, vse slovenske cvetlice na njegovih gredah, pa še sadovnjak in kos gozda. Čudil sem se, pohvalil sem ga. Kdo bi ga ne? Da bi bilo veliko takih slovenskih domačij v tujem svetu! Domovina!

Tudi materini križi nam govorijo še vedno. Še pravo ljubezen do matere in domovine je v slovenskem srcu tesno povezana vernost. Ni tjavedan

Ivan Cankar kot tretji vzklik zapisal — BOG! Saj imamo od Boga mater, domovino, jezik, pesem — vse. Še to je od njega, da moremo ljubiti, da moremo zvesti ostati. Je veliko resnice v tem, kar je bilo že davno rečeno: Če se podere v tebi zvestoba do Boga, rada splahne ljubezen do domovine, celo do same matere. Bog! O, tudi On je en sam in ta še prav posebno, BOG!

Rojaki, ko to pišem, se pripravljate na materinske proslave. Ko boste brali, bodo proslave najbrž vsaj po večini za nami. Nič za to, imeli jih boste še v živem spominu. Kaj naj vam rečem?

Naj ostanejo v naših srcih globoko zapisane besede:

MATI — DOMOVINI — BOG!

Naše slovenstvo — doma in na tujem — mora imeti jasno vidne znake medsebojnosti, povezanosti v ljubezni. Ne brigajmo se le za boljši 'standard', kjerkoli smo, imejmo smisel povezanosti z brati in sestrami naroda in jezika! Nikjer ne smem biti le sam s seboj, družbeno bitje sem, moje srce ni le moje, bije naj za brate in sestre! Nihče od nas naj ne bo mrtev Slovenec, vsak bodi živ in zaveden! Bog hoče tako, njegov blagoslov naj rosi na vaše materinske proslave, na vašo ljubezen do domovine, do matere — do Njega samega!

"PRELJUBO VESELJE, OJ KJE SI DOMA?"

P. Odilo Hajnšek, Amerika

KAJNE, DA POZNATE GORNJE BESEDE in veste, od kod so vzete? Seveda iz ene najbolj znanih Slomškovih pesmi. Pa je to samo ena izmed osemnajstih, ki jih boste slišali na plošči, ki je ravno izšla. Take plošče še nismo imeli in je seveda zelo zaželena in dobrodošla.

Nova plošča je izredno lepa. Izšla je v pri nas v severni Ameriki. Toda pevci na plošči so vsi iz Argentine. Poje zelo znan Finkov zbor, tri sestre in brat. Priredil je ploščo velik strokovnjak profesor Lojze Gerzinič. Poleg odraslih pojejo tudi otroci — Gerziničevi in Finkovi. Je že tako, da na plošči s Slomškovimi pesmimi otroških glasov ne sme manjkati. In so zelo ljubki.

Na ovitku plošče so izbrane slike, vse spominjajo na Slomška. Pridejan ji je poseben list z besedilom vseh pesmi, ki vam jih bo plošča zaigrala. Tako se bodo Slomškove pesmi med vami kaj lahko udomačile in jih boste tudi sami peli.

Zelo bom vesel, če bom zvedel, da se tudi rojaki v Avstraliji zanimajo za to ploščo. Nisem nič kaj zdrav, rad se spominjam nazaj na svoje bivanje med vami, žal, da nisem mogel ostati delj. Mislim si pa, da me bo vaše zanimanje za to ploščo kar pozdravilo.

Zaradi precej drage poštnine vas bo plošča stala \$ 6, pa vam ne bo žal zanje, ko boste ploščo slišali. Naroča se na naslov:

Misli, May, 1970

Mrs. Frances dr. Humar
7233 West 38. Place
Chicago, Ill. 60534 USA.

Lahko se pa obrnete tudi na p. Valerijana v Sydneyu, ki je namestni postulator za Slomškovo beatifikacijo. Verjetno bo kmalu imel nekaj plošč v lastni zalogi, ali pa jih bo dal naročiti od tu naravnost na vaš naslov. Zato denar z naročbo kar njemu pošiljajte. Jaz vas pa prav lepa pozdravljam.

OB PISMU, KI GA NI...

I. Burnik

Saj ne bi zmogla branja več...
Zgarala sem se vsa v dolžnostih,
usiham zbegana v slabostih —
po pismu sina hrepeneč...

Odmika že se bolečina,
ostaja prazna mi samota.
Pozabljam vso objestnost sina,
ko zanj sem komaj votla gmota.

Ni daleč dan, ko bo nekoč
telo mi votlo padlo v noč.
Dokončen mir objel me bo notranji,
Usmiljenju prepnušam up nekdanji.

V TOGO ŠE MALO POGLEJMO!

P. Stanko Zemljak, NSW.

TA MESEC GRE Z MOJIM ČLANKOM v tiskarno tudi slika, zemljepisna karta, da lahko na njej poiščete, kje je dežela TOGO. Takoj poleg Dahomeja, ki je na sliki ves črn, pa to nima nič opraviti s Togom. Sliko sem našel priloženo nekega opisu Dahomeja, pa sem jo "adoptiral" za članek o Togu.

Togo spada med ekvatorialne dežele, torej med vroče. Poprečna temperatura, piše p. Hugo, je 35 Celzija. Podnevi pogosto naraste na 40 — 45 stopinj, ponoči pade na do 20. Nimajo pa štirih "letnih časov", ampak samo dva: suhe in mokre mesece. Deževna doba je od maja do novembra, ostali meseci so suhi. V suhi dobi je tudi zrak suh, pa večkrat tako nasičen s pušcavskim prahom, da je sonce podobno "bledi luni." Žge pa kljub temu. Če v potu svojega obraza greš zvečer spat, po nekaj urah te strese mraz, da se zbudiš in si namečeš odeje. P. Hugo piše, da je bil zjutraj že večkrat tako zahripan, da dolgo ni mogel spraviti iz sebe glasu. Poudarja pa, da je tako podbenje le v severnem delu dežele, kjer vlada savana. Na jugu je zrak vlažen več ali manj vse leto.

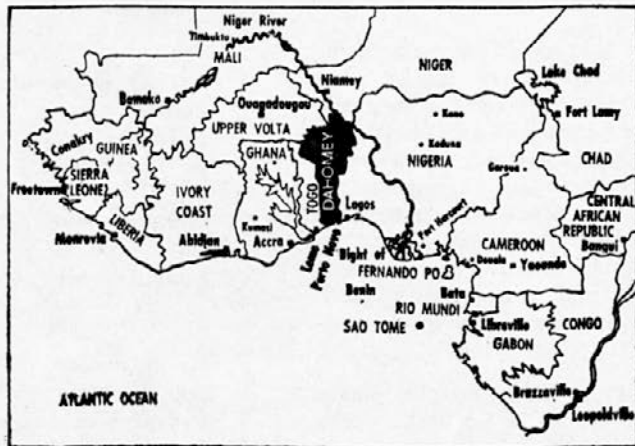
Zdaj pa malo o jeziku domačinov, ki naj bi bila pač "togovščina." V resnici pa takega jezika ni, kakor pri nas doma ni "jugoslovanščine." Vendar se pa jeziki domačinov v Togu vse bolj razlikujejo kot v Jugoslaviji. In koliko jih je! P. Hugo našteva — ne jezike, ampak plemena, od katerih vsako govori tako, da ga druga plemena ne razumejo: Moba, Lamba, Tamberma, Gama, Čakosi, Gurma, Nossi... Še hujše je to, da noben teh jezikov do najnovejšega časa ni poznal abecede. Šele sedanji župnik, ki mu je p. Hugo prišel za kaplana,

po rodu Francoz, je sestavil abecedo in začel pisati jezik Lamba. Tega je izbral izmed kakih 60, ki jih govorijo domačini v Togu. Lahko si mislimo, kaj se to pravi. Zdaj so tudi liturgične knjige že natisnane v jeziku Lamba in se maša opravlja v njem, poleg tega pa tudi v francoščini. Prva naloga p. Hugona je bila, da se nauči jezika Lamba. Po šestih mesecih mu je za silo že stekel...

Država kot taka ima za uradni jezik francoščino. Tudi šole so po večini francoske, tako tudi verouk. P. Hugo je sprva mislil, da je ta uredba nekak neljub pojav francoskega imperializma, ki nalašč napihuje razlike med plemeni in jeziki in jih razglasa za nepremostljive. Pa se je kmalu prepričal, da je francoščina res edini izhod. Poleg že omenjenih razlik v govorici obstaja tudi strašno medsebojno ljubosumje med plemeni, katero bo imelo več besede pri vodstvu javnih poslov. Zdaj je tudi p. Hugo za to, da ostane francoščina v splošni veljavi. Seveda niso take razmere samo v Togu, domala vsa Afrika trpi ob takih razlikah. Niti ne samo Afrika, saj vemo, da na primer Indija ne more izhajati brez angleščine. Pa Indija ima vsaj nekaj svojih jezikov že v knjigah, če že ne vseh.

Morda bo zanimalo tudi to, kar p. Hugo pripoveduje o zaposlenosti domačinov. S čim se pečajo skozi leto? Po večini so poljedelci, pa to je samo za deževno dobo. Edino orodje jim je motika. Tudi vprege še ne poznajo, vse je treba znositi. Sicer niso brez živine, krav in volov, nekaj tega imajo, pa se noč in dan svobodno pasejo črede v popolni prostosti.

Obdelovanje polja se vrši v nekakem kolobarjenju, rotaciji. Ko se zemlja izčrpa, jo pustijo ne-

kaj let ležati, potem jo spet obdelajo. Svoja polja širijo v prostrane gozdove. Nove njive napravljajo tako, da najprej v višini enega metra posekajo drevesa in grmičevje. Ko pride suha doba, vso navlako na mestu požgo. Zdaj je zemlja že pripravljena za setev, P. Hugo se zelo čudi, da žage in sekire s toporiščem v Togu še ni videl. Tudi debela drevesa tam podirajo z nekakim rezilom rezilom brez toporišča.

Veliko vlogo igrajo med temi ljudmi semanji ali tržni dnevi. V okraju Kande, kjer se je ustanovil p. Hugo, je šest vasi, koder se vršijo sejmi. To so za ljudi prazniški dnevi, tudi po 50 km daleč prihajajo na sejem. Pa kaj je tam naprodaj? Lonci, začimbe, nekako sirkovo zrnje, domače pivo, razno sadje, ovce, koze, mačke psi in podobna roba. Cene so dosti visoke, namreč v pogledu domačega denarja, po evropskem pojmovanju pa zelo nizke.

KDO POZNA ROŽO "SPANJŠČICO"?

DRUGO VPRAŠANJE: Kdo pozna narodno pesem z naslovom: Spanjščice? Morda kdo iz idrijske okolice? Nekje v idrijskih hribih je pesem ujel in zapisal, pa tudi nekoliko izgladil, domačin Anton Žakelj-Ledinski. Objavil jo je v NOVICAH leta 1856. Kdaj je pesem nastala, ni mogoče povedati. Vsekakor je "idrijska", ker le tam poznajo — ali so poznali — rožo spanjščico.

Anton Žakelj, s pesniškim imenom Ledinski, je o pesmi povedal:

Spanjšica je prelepa cvetka, ki ji v moji domačiji pripisujejo uspavalno moč. Matere jo rade devajo otročičem pod vzglavje, da bi bolje spali. Njeno ime je torej od spanja ali spanca.

V narodni pesmi, ki jo tu objavljamo, je neznan pesnik lepo zamislil, kako si je žalostna Mina naredila smrtno posteljo iz cvetk spanjščic. Ljudski pesnik krasno slika nasprotje med lepoto pomladne narave in turobno žalost zapuščene Mine. Rože cveto vse naokoli, ptički pojo vesele pesmi, mlado človeško srce pa vene brez cvetja, brez petja...

Lepe spanjščice cvetele,
drobne ptičice so pele,
Mina je solze točila,
tiho srcu govorila:

"Bolno srce, vrt pelena,
zate roža ni nobena;
vse je zate odcvetelo,
kam, sirota, se boš delo?"

Lepe spanjščice cvetele,
drobne ptičice so pele,
Mina je solze točila,
tiho srcu govorila:

Misli, May, 1970

"Bolno srce, prazno cvetja,
brez veselja in brez petja,
zate ptice so odpele
sladke pesmi in vesele".

Lepe spanjščice cvetele,
drobne ptičice so pele,
Mina je solze točila,
tiho v srcu govorila:

"Spanjščice bom vse pobrala,
z njih si posteljo postlala;
ptičice bom polovila,
bridko pesem jih učila."

Spanjščic si je res nabrala,
z njih si posteljo postlala;
ptičic si je nalovila,
res jih pesem naučila:

"Ljubček, tebi vsak dan huje!
Kaj si neki šel na tuje?
Mino ti bo smrt vsnubila,
bridka žalost jo umorila."

Spanjščice so odcvetele,
suhe bile so in vele...
Mina sredi njih zaspala,
nikdar ni iz spanjščic vstala.

Ljubček pride iz daljnih krajev,
pa prepozno dokaj mlajev...
ptičice so pesmi pele,
pa zanj bridke, nevesele:

"Ljubček, tebi vsak dan huje!
Kaj si neki šel na tuje?
Mino ti je smrt vsnubila,
bridka žalost jo umorila".

P. Basil Tipka

Baraga House

19 A'Beckett Street, Kew, Victoria, 3101

Tel. 86 8118 in 86 7787

★ V SREDO 18. MARCA SMO V MELBOURNU pokopali pomožnega škofa L. Morana, ki je po dolgi bolezni nenadoma umrl v nedeljo 15. marca. On nam je kot generalni vikar melbournske nadškofije pred desetimi leti največ pomagal, da smo dobili Baragov dom, enako je malo kasneje z vsem razumevanjem podprl pri nadškofu mojo prošnjo za zidavo cerkvice in dvorane. Brez pretiravanja lahko rečem, da bi brez njegove očetovske pomoči težko uspel s svojimi načrti, zato mu moramo biti melbournski Slovenci iz srca hvaležni.

Naš pokojni dobrotnik in prijatelj je bil posvečen v škofa 3. decembra 1964 po papežu Pavlu VI. na evharističnem kongresu v Indiji. Veliko je obetal, a božja pota niso naša pota: kmalu po vrnitvi iz Indije se mu je začelo razkrajati zdravje, njegova prejšnja delavnost je pojemala iz dneva v dan in končno ga je nenadna možganska krvavitev rešila še hujšega trpljenja.

V naši cerkvi sem za pokoj njegove duše opravil mašo zadušnico, melbournska izseljenska slovenska družina pa naj ohrani njegovo ime med tistimi, katerih se mora vselej hvaležno spominjati v svojih molitvah.

★ Lepo je izpadla letošnja **Materinska proslava**, ki je napolnila dvorano v nedeljo 3. maja po deseti maši. Lep uvodni govor o materah je imel predsednik Slovenskega društva Marjan Peršič. Sledilo je deset pestrih točk. Nastopili so naši najmlajši iz Slomškovega otroškega vrtca in gojenci Slomškove slovenske šole. Cerkveni pevski zbor je zelo ubrano zapel dve pesmi, ena najlepših pevskih točk pa je bil nastop štirih mladih pevk: Metke in Janike Škofic, Dorice Koder in Beti Gornik.

Folklorna skupina pod vodstvom naše požrtvovalne Dragice Setnikarjeve nam je pokazala **prekmurske narodne ples** in se nam predstavila v pestrih prekmurskih narodnih nošah, ki jih je sešila predstojnica slovenskih sester m. Ksaverija. Prvi del je obsegal ples: Vsaka ptica je vesela, Kalamajka, Šamarjanka. Po zelenoj trati in Muzolin, drugi del pa: Tkalečka, Marko skače, Točak,

Gospod, gospa! in Trojka. Plesi so se vršili ob spremljavi Pahorjevih bratov Walterja in Gaya.

Prepričan sem, da smo bili vsi gledalci, slovenske mamice pa še prav posebej, zadovoljni s pestro proslavo. Le še več takih nastopov, da bo naša dvorana res čim večkrat služila kulturi. Vsem nastopajočim ob tej priliki iskrena zahvala, posebej pa slovenskim sestram, ki se tako trudijo za našo mladino. — Prostovoljnih prispevkov pri vходу v dvorano se je nabralo za \$ 103.57, kar bomo porabili za razne potrebe Slomškove sole.

★ Gojencem Slomškove šole bom v zahvalo za materinsko proslavo priredil filmsko predstavo. Na nedeljo 17. maja po deseti maši bodo namesto poka gledali Walt Disneyev barvni film "Alice in Wonderland". Seveda so vabljeni k predstavi tudi ostali sodelavci proslave in starši otrok, pa tudi drugi, ki jih ta znana pravljica zanima.

★ Zopet smo imeli pri nas nekaj pridnih delavcev. Žugičev Jože je opravil nekaj zidarskih popravil na stari kapeli, Čehov Jože in Albrechtov Janez pa sta jo prepleškala. Leta dva sta se pretekli teden spravila tudi na oderski pod v dvorani ter pod v bivši kapeli. Par večerov sta žrtvovala, v pomoč pa jima je bil Šerekov Toni in novodošli Rožmanov Jože. Udeleženci Materinske proslave so lahko videli razliko na odru, pa tudi prostor bivše kapele je lep za pogled in bo zares prijeten razred Slomškove šole. V razred pade še šolska tabla, mizice in stoli, v levi zadnji kot pa velika omara za Baragovo knjižnico, ki jo bomo preselili iz fantovske televizijske sobe.

Iskren Bog plačaj požrtvovalnim delavcem! Bogu sem hvaležen za skupino rojakov, ki mi ob vsaki priliki priskočijo na pomoč s pridnimi rokami. Pri mnogih drugih pa vselej ostane samo pri obljubi. Žal je resnica, da "obljuba še strganih hlače ne zakrpa" . . .

★ Kaj pa naši krsti? — 5. aprila je krstna voda obilila **Frances Marijo**, prvorojenka **Antona Urbasa** in **Ivanke r. Cvetko, Kew**. — Dve deklici sta bili krščeni 18. aprila: **Suzana** je prirastek družine **Franca Zadela** in **Dore r. Fabec, Avondale Heights**, **Tania Ana** pa nova članica družine **Mirka Žižeka** in **Amalije r. Šebjan, North Altona**. — Dva krsta sta bila tudi 19. aprila: za **Wendy Ann** bodo klicali hčerko **Tomislava Kaučiča** in **Ane r. Borovnik, Sunshine**, novi član družine **Johna Cara** in **Beverley June r. Schultz, Oak Park**, se bo oglašal na ime **Anthony James**.

★ Zdaj pa še poroke: 4. aprila sta se v cerkvi sv. Patrika, Mentone, poročila **Slavko Štrucelj** in **Margaret Rickards**. Nevesta je rojena v Avstraliji, ženin pa v Jerneji vasi in krščen v Črnomlju. — Na dan 13. aprila sta si obljubila zvestobo **Luciano Ivančič** (iz Zbandaja v Istri) in **Irena Bedenikovič** (rojena in krščena v Zagrebu). — 18. april je v poročno knjigo zapisal sledeče poroke: **Ivan Šubert** (iz Svilne, župnija Buk) je podal roko **Bosiljki Vinčič** (Prnjavor, Bosna), **Joso Meštrov** (Tijesno, Dalmacija) je obljubil zvestobo **Tereziji Romanovi** (po rodu iz Čehoslovaške). **Jan Bak** pa je dobil tisti dan ženko **Ireno Velišček**. Ženin je po rodu Poljak, rojen v begunski družini v Nemčiji, nevesta pa je bila rojena v Rožni dolini in krščena na Kapeli, Nova Gorica. — 25. aprila sta se srečala pred oltarjem **Franc Plut** in **Marija Šajn**. Ženin je iz Vrtače, župnija Semič, nevesta pa rojena in krščena v knežaški fari. — Isti dan je bila tudi poroka **Ivana Smrdela** in **Emilije Kapelj**. Ženin je rojen in krščen v Slavini, novodošla nevesta pa rojena v Kalu na Pivki ter krščena v Kosaču.

★ Že zadnjikrat sem omenil KONCERT KLASIČNE GLASBE, ki ga bomo imeli v Baragovi dvorani pod cerkvijo zadnjo majsko nedeljo (31. maja) ob pol petih popoldne. Danes Melbournčanom vabilo ponavljam v upanju, da bomo za to izredno prireditev napolnili dvorano. Ne bilo bi lepo, če bi orkester bivšega fanta Baragovega doma (**Paul Coppens**, po rodu Holanec), ki je žel že toliko lepih uspehov, igral našim stolom. Posebno še, ko pride petindvajset glasbenih umetnikov vseh mogočih narodnosti med nas brezplačno, da bodo vstopninski darovi res čisti dohodek (za dolg na naših orglah). Slišali bomo **Telemanovo** (1681-1767) "Uverturo starih in novih narodov", **Mozartov** (1756-1791) **Piano Concerto No. 17**, **Vivaldijev** (1675-1741) **Basoon Concerto** ter **Haydnovo** (1732-1809) **Šesto simfonijo** ("Le Matin").

Misli, May, 1970

Spored, ki velja kot vstopnica, je v predprodaji v Baragovem domu. Še enkrat: prihranite si popoldne zadnje majske nedelje za ta izredni užitek.

★ Naše nogometno moštvo "KEW-SLOVENE", o katerem smo že poročali v zadnjih dveh številkih, je kot član Viktorijske nogometne zveze (Victorian Soccer Federation) že odigralo štiri tekme: 12. aprila **Kew-Regent** (0:1), 19. aprila **E. Carlton** — **Kew** (5:2), 26. aprila **Kew-Reservoir** (4:3), 3. maja pa za **District League Cup Kew-Toorak** (3:1). Prvi dve tekmami so torej izgubili, drugi dve dobili. A prva tekma z močnim moštvom, ki ima za sabo že štiri leta resnega treninga, je bila za naše fante časten poraz.

Vsekakor so fantje za začetek pokazali res dobro voljo in tudi možnost lepih uspehov na športnem polju. Priliko imajo vsekakor lepo, da se izkažejo, in vsi jim želimo obilico uspehov.

Za vse prijatelje nogometa, ki bi želeli na tekme: naše igrišče je **No. 2 Oval, Yarra Bend Park**. Dohod s **Heidelberg Road, Fairfield**, mimo **Fairfield Hospital-a** in ženske jetnišnice, nato zavijete na desno. Za naslov drugih igrišč, kjer bodo igrali, se lahko sproti pozanimajte v Baragovem domu.

10. maja igra naše moštvo s **Carltonom**, 17. maja z **Brunswick United** (na našem igrišču), 31. maja z **Diamond Creek**, 7. junija z **E. Brunswick** (na našem igrišču), 14. junija z **Middle Park**.

★ Ne bilo bi napak, da bi zbirali poročila tudi o drugih naših rojakih, ki se udeležujejo v raznih športnih panogah in žanjejo uspehe. Brez dvoma bo tudi med tukajšnjo našo mladino kaj nadpovprečnih športnikov. Zakaj bi ne poznali njihovih imen, saj bomo s tem tudi nje spomnili, da so slovenskega rodu.

Nedavno sem obiskal našo družino **Benc** v **Traralgonu**, **Gippsland**, ter videl športne medalje njihovega še ne petnajstletnega sinka **Evgena**. Fant je 28. marca letos na tekmah (**Gippsland All-Schools Athletics Championships 1970**) dosegel tri prva mesta: v teku na 100 metrov, v skoku v daljavo in v skoku v višino. Šola ga je letos v januarju poslala v **Bendigo**, kjer je Viktorijska amaterska atletska liga organizirala tekme za viktorijsko prvenstvo. Evgen se je vrnil domov z dvema srebrnima medaljama (skok v višino izpod 15 let in skok v višino izpod 17 let), v teku na 100 metrov pa je dosegel tretje mesto v Viktoriji.

Evgen, čestitke k uspehom! Drugič pa sam poročaj, če boš spet kaj zlatega ali srebrnega prinesel domov. Drugi pa tudi poročajte o sličnih uspehih naše izseljenske mladine.

NA OBISKU V LJUBLJANI

PRI ŠTEFUCU IZ LEVPE

Iz "Mladike", zgoščeno

IZ STRMIH SOSKIH HRIBOV, iz vasi Levpa, je bila moja mati. Hiši se je reklo "Pri Štefucu". Pod tem imenom je tudi znan moj bratranec Andrej. Izučil se je za mehanika. Pred štiridesetimi leti se je stalno naselil v Ljubljani. Pred kakimi tremi leti sem ga obiskal in čeprav pri šestdesetih letih, je bil še vedno samec.

Ko sem se pred kratkim spet namenil k njemu na obisk, sem ga iskal po treh samskih stanovanjih na vseh koncih Ljubljane. Končno sem ga našel v novi mehanični delavnici med številnimi delavci. Vesel me je bil in hitro me je povabil v bližnjo gostilno, kjer sva malo poklepetala. Kmalu je začel pripovedovati o svojem velikem doživetju v tem času, kar se nisva videla. Nežno je božal svoj poročni prstan in povedal zgodbo o svoji Nežki, ki sta se med tem vzela. Zaključil je:

"Boš videl, kako je posrečena in domača. Hvala Bogu, da sem jo vendar našel. Prenovila me je in uredila. Videl boš, kako je v naši čisto novi hiši."

V vzhodnem delu mesta, malo niže od Ježice, ob križišču dveh cest, je imel Andrej parkiran svoj avto znamke Mercedes. Odprl je avto in že sva odbrzela proti novemu delu mesta na Vrtačo. Andrej je vozil nalahko in počasi in med tem popraševal, kako da jaz še nimam avta v teh tehnično tako naprednih časih. Izgovarjal sem se, da nimam veselja za to, pa tudi, da zelo rad hodim in sem velik ljubitelj narave. Za svoje male opravke že najdem taka prevozna sredstva, ki se pode povsod, tako da se mi zemljica naša kar smili, ko jo tlačijo asfalt in železna vozila.

Začuden je prekinil moj slavospev pešhoji: "Pa kaj niti voziti ne znaš?"

V zadregi sem se branil, češ da bi si pač znal pomagati, če bi mi kdo avto podaril. Pripreči bi moral vola ali osla, ker samo tako bi znal voziti. Andrej se je vzvišeno nasmehnil in pognal avto hitreje skozi našo slovensko prestolnico, kjer sem občudoval lepe hiše, stolpnice, druge nove stavbe, ravne drevorede ter ulico za ulico. Naglo sva puščala za seboj vse to in hitela v vedno prometnejše središče Ljubljane med živahnim vrvežem ljudi in vozil. Od zadovoljstva me je prevzel močan domovinski čut in začel sem peti na ves glas: Bodi zdrava, domovina, mili moj slovenski kraj!

Dospela sva med nove vile na Vrtači in vstopila v novi dom Žefucevih zakoncev. Tam me je Andrej predstavil prijazni ženi Nežki kot člana Žefuceve rodbine. Že pri prvem bežnem pogledu po stanovanju sem občutil spoštljivo domačnost in med drugim opazil nad vežnimi vrati lep okvir s svetlo uvezenimi črkami I.H.S. na rdečem žametu. Nežka mi je prijazno pojasnila pomen teh začetnic: Jezus Kristus Odrešenik.

Po okusni večerji me je Nežka spraševala o kraju, kjer so doma Žefuci, ker da še ni bila nikoli tam in ne pozna drugih Žefucev razen moža in sedaj še mene.

Začel sem praviti, kako je oče sosedu Pikcu šaljivo razlagal svojo ženitev: "Veš, rajni Grehe mi jo je nekako podrinil. Po končanem delu, ko sem se ubijal pri gradnji tunela v Trstu, mi je svetoval, naj grem kupit, če hočem zadovoljiti mater, dobro metlico na Rusi most k Ančki Žefucovi. In res sem šel, a kupil sem kar tri metlice, da se bom bolj prikupil Ančki, ne materi. Kar takoj sem se odločil, da jo zasnuhim. Potem pa, ko sem poizvedoval, od kod in kaj je punca, sem naletel prav na takega, ki mu je bila Ančka še bolj všeč. Zato mi je hudoba takole pravil: Ja, veš, tista sitna Ančka je doma iz Levpe, tam kjer še hudič ne dobi svojega. In prej ko prideš do nje, moraš z enim vlakom najprej, potem menjati drugega in ko izstopiš v Avčah, moraš nadaljevati peš kake tri ure po strmih vijugastih prelazih in nato se še pol ure oprijemati vrvi, da prideš do vrha. In ko zagledaš petelina, privezanega na špagi za kol, da se ne pokotali po strmii navzdol, šele lahko vprašaš, kje so tisti Žefucovi, ki si komaj ob hudi boleznih privoščijo olupljen krompir."

"Mene je po vsem tem še bolj zamikalo, pa sem šel. In videl sem, da ni bilo vse res. Ančka me je prijazno sprejela z že slanim in olupljenim krompirjem. In kmalu potem sva se vzela. Ljudje so že tedaj pravili: Riko je dobil ženo prav kakor slepa kura zrno."

Nasmejali smo se od srca. Močno se je med razgovorjanjem zvečerilo in ura je odbila deseto. Tedaj je Nežka kar sama začela domačo večerno molitvico:

Pejmo spat — pejmo spat,
s svetim križem prebivat.
Kdor je z Bogom, Bog je z njim,
in Bog nam daj svojo pomoč,
da bomo spali celo noč.
Da bi angelci bedeli
nad nami bili čuječi. Amen.

Ko je odmolila, sva oba hvalila, kako je molitvica lepa. A Nežka je na najino pohvalo kratko odgovorila: "Že prav, že, a sedaj bi želela, da tudi vidva pokazeta, kaj so vaju matere naučile."

Andrej se je najprej malo v zadregi prijel za brado in pomislil. Nato se je zazrl vame in rekel: Pa dajva še midva našo:

Bečerna mulituca,
Daj nam pačitka padati,
o ti ljuvezniba mati Ješčebea!
Jen troštar dar sviti Duh,
nej nas obarje griha naglobnega,
špata nesramnega!
Da srečno ućakamo,
da beselo gar ustanemo,
se Vagu priporočimo,
da svit raj przadavimo. Amen!

Tudi naša levpinska molitvica je Nežko zadovoljila. Andreju pa se je poznala ganjenost, ko je ponavljal stih: Nej nas obarje griha naglabnega, špata nesramnega. Morda je mislil na nekdanje svoje grehe.

Drugo jutro me je spremljal na postajo. Vprašal me je, kdaj bom spet prišel. Ker je vlak že piskal, sem mu mogel samo ponoviti iz večerne molitve: Jen troštar dar sviti Duh nej nas obarje . . ." In ko se je vlak že začel pomikati, je od daleč zaklical:

"Kar je vluo je vluo jen Buoh nas obar!" —
(Josip Kravos)

MINISTER ZA IMIGRACIJO IMA BESEDO

SEVEDA JE TO MR. P.R. LYNCH, ki rad pride v Sydney in kaj pove. Ker pripada liberalni stranki, se navadno ustavi na sestanku organizacije, ki se ji pravi: Liberal Party's NSW Migrant Advisory Council. V njej so zbrani zastopniki lepega števila priseljenih narodnosti.

Približno takole je Mr. Lynch govoril nedavno:

Avstralska vlada stoji pred važno nalogo, da zboljša pogoje za pridobivanje priseljencev iz Evrope. Danes ima Evropa precej na splošno tako blagostanje, da ljudje ne čutijo veliko potrebe za selitev čez morje. Zato je treba napraviti Avstralijo vse drugače privlačno Evropejcem, kot je bila v preteklosti. Že zdaj je pritok iz dežel, ki so nekdanj dobavljale Avstraliji ljudi, zelo upadel. Names-to da bi razne dežele v Evropi pošiljale ljudi k nam, nam delajo konkurenco: odpirajo svoje meje drugim, ki bi drugače prišli v Avstralijo.

Toda avstralska vlada je na delu, na zelo resnem delu, da kljub vsemu napravi Avstralijo privlačno. Minister je omenil naslednje točke iz vladnega imigracijskega programa:

Imigracijski uradi onkraj morja so svoje delovanje preuredili in razširili.

Vselitev v Avstralijo postaja cenejša in cenejša, ker vlada sama pomaga pri plačevanju prevoza.

Stanovanja za nove vseljence pripravlja vlada sama.

Kvalifikacije, ki jih imajo novi priseljenci od doma, jim morajo biti tu čim hitreje priznane.

Zaposlitev tu mora nanje že čakati, ne da bi jo šele sami iskali, ko so že tukaj.

Tak da je vladni načrt. Kako se izvaja?

Vlada vzdržuje prekomorske imigracijske urade v 25 deželah. Uradniki drže stike še z 6 nadaljnjimi deželami, iz katerih so prihajali novi ljudje v Avstralijo. V vseh teh uradih so poleg moških zaposlene tudi ženske. Te poučujejo ženske kandidate za Avstralijo o pogojih za vselitev in življenje tu.

Stroške prevoza jemlje vlada nase v taki meri, da je prav vsakemu sprejemljivemu kandidatu omogočena vselitev, čeprav bi bil — nemanič.

Opremljenih novih stanovanj je vlada pripravila 250, nadaljnjih 150 bo urejenih v letu dni. So pa to le začasna stanovanja. Prenavljajo se tudi dosedanja bivališča po raznih hostelih.

Za hitro prinanje kvalifikacij sta ustanovljeni dve posebni komisiji, ki bosta študirali strokovno sposobnost vseljencev.

Vlada se je obrnila na razna podjetja, da bi ji dala na razpolaganje toliko in toliko delovnih mest za nameščenje novih priseljencev. Toda tu se je izkazalo, da podjetja vladi ne gredo na roko, kot bi bilo treba.

Tako nekako je pravil g. Lynch o naporih avstralske vlade za pridobivanje "Novih Avstralcev" . . .

Izpod Triglava

O KOPRU IN NJEGOVEM PRISTANIŠČU mi sli tržaški Franc Jeza tako: Treba je opozoriti na dejstvo, da ima Slovenija v Kopru dovolj dober pristan, ki ga lahko poljubno razvija, celo do take mere, da bo zmagovito konkuriral tržaškemu. Koper ima za to vse pogoje. V geografskem pogledu je celo na boljšem kot tržaški pristan. Z moderno tehniko se da pristaniško dno poljubno poglobiti, da bo dostopno za največje ladje. Gre samo za to, da ga z dobrimi avtocestami in železnicami — ter seveda z letalskimi zvezami — povežemo z zaledjem ter priključimo na srednje-evropsko prometno omrežje . . .

V KRŠKEM OB SAVI obstaja strokovna šola, v kateri pripravljajo mlade kvalificirane delavce za delo v tujini. Za tujino se šolajo v njej mladi iz kmečkega in delavskega stanu. Ljubljanski radio je poročal o njih in njihovih izjavah, zakaj so se odločili za odhod v tujino. Ena teh izjav se je glasila: Dolgo so nas z obljubami držali doma na kmetih, toda razmere so vsak dan slabše, zato sem se odločil, da grem.

NE SAMO SLABE CESTE, še vse bolj so krivi številnih prometnih nesreč v Sloveniji neodgovorni vozači, tako je pisal v ljubljanskem DELU neki Drago Sojnik. Naslov dopisu je dal: Promet ali vojna? Drug podoben dopis je imel naslov: Slovenske ceste so krvave. Blizu 500 smrtnih primerov na leto, večjih ali manjših poškodb pa na tisoče.

CERKVENE PEVSKE ZBORE vse preveč odpravljajo v matični Sloveniji in namesto njih uvajajo ljudsko petje, piše tržaški duhovnik Kazimir Humar v goriškem Katoliškem glasu. Celó v ljubljanski stolnici da so odpravili mešani zbor v prid ljudskemu petju. G. Humar to zelo obžaluje. Navaja več razlogov. Zaključuje pa: "Opazujem, da pri ljudskem petju najbolj sodelujejo nekdanji člani zborovnega petja. Zato še nadalje posvečujemo največjo skrb cerkvenim pevskim zborom, da se ne bomo nekega dne kesali, ko ne bomo imeli pri naših ne zborovnega ne ljudskega petja.

SESTI ZVEZEK "Zgodovine slovenskega slovstva" je izšel v založbi Slovenske Matice v Ljubljani. Obdeluje slovensko slovstvo kakih 30 let pred

tujo zasedbo Slovenije v letu 1941. Vso knjigo, ki ima 450 strani, je napisal znani slovetvenik Lino Legiša. Med pisatelji in pesniki, ki jih knjiga obravnava, so tudi imena, ki so bila doslej v Sloveniji pod komunizmom "prepovedana: Narte Velikonja, France Balantič in še kdo. Lino Legiša se na to ne ozira, popolnoma pravično je dal vsakemu izmed njih tisto mesto, ki mu gre v zgodovini slovenskega slovstva.

"SLOVENŠČINA PASTORKA" — V SLOVENIJI. Neki J.D. piše v goriškem listu, da je ob svojem obisku Slovenije videl v avtobusih zgolj nemške napise. Vprašal je voznika, če se kdo nad tem pritožuje. Odgovor je bil, da ne, ker pač domala vsi Slovenci nemško razumejo. In zaradi turistov itd. J.D. s tem ni bil zadovoljen, nekoliko se je pa potolažil, ko je dobil v roke mariborsko revijo in v njej bral, kako se vendar tudi v Sloveniji najdejo ljudje, ki ostro kritizirajo nemške napise na javnih krajih lepe Slovenije. V reviji je bilo pisano: Slovenščina — pastorka . . .

CESTO ŠTEVERJAN — KRMIN bodo gradili. Načrt je že odobren, čakajo še na denar od vlade: 300 milijonov lir. Upajo, da bo denar prihajal vsaj v obrokih. Nova cesta bo imela velik pomen za Brda in okolico. Povezala bo deželico "češenj in vina" s Čedadom in furlansko nižino. Kmetom bo pripomogla do hitrejše oddaje poljskih pridelkov, pospeševala bo turizem in tako naprej.

"SREČANJA" JE NASLOV novemu verskemu mesečniku v Ljubljani, ki so ga začeli izdajati frančiškani kot glasilo Tretjega reda sv. Frančiška in sploh kot "vez frančiškanske družine". Izhaja v zelo prikopni opremi z mnogimi slikami. Tiskajo ga v Kranju. V glavnem ima list nalogo, da nadomesti nekdanje CVETJE, ki ga je leta in leta izdajal p. Stanislav Škrabec v Gorici, odlični znanstvenik na pozorišču slovenskega in svetovnega jezikoslovja.

LJUBLJANSKO "DELO" je poročalo dne 7. aprila 1970, da je hrvatski komunistični komite na svoji seji malo dni poprej razpravljalo o najnovejših gibanjih v verskih skupnostih na Hrvaškem. V razpravah so dognali, da napredek vernosti prihaja od tod, ker v šolah mladina premalo izve o dejavnostih verskih skupnosti in kako se odvijajo. Ni dovolj izobraženih učiteljev, ki bi znali predmet prav zagrabiti. Zato bodo na zagrebškem vseučilišču ustanovili stolico za sociologijo religije in začeli izdajati posebno revijo za teorijo ateizma in religije. Revija bo za vso Jugoslavijo . . .

V DIJAŠKIH DOMOVIH Družbe sv. Mohorja v Celovcu je letos 240 fantov in deklet, ki obiskujejo slovensko gimnazijo. To je zelo visok odstotek vsega dijaštva slovenske gimnazije. S temi domovi si je Mohorjeva naložila veliko breme, pa tudi odgovornost. Toda poleg izdajanja knjig in drugega tiska v slovenščini je vzdrževanje dijaških domov gotovo najboljša povezava slovenskega življa na Koroškem.

NEKAJ O DEDOVANJU je iznašla celovška revija DRUŽINA IN DOM. Nekega pijanca je prijatelj posvaril: Nikar toliko ne pij! Pomisli, da se ta reč podeduje. Misli na svoje otroke! — Pijanec je odvrnil: Ne bo sile. Imam osem otrok, koliko pa pride na vsakega? — Menda ni treba dostaviti, da je ta iznajdba objavljena med smešnicami. — Bolj hudobna je pa ta, v isti reviji: Moja žena je pravi angel. Skoraj vsak dan mi pomaga pomivati posodo . . .

"AGGIORNAMENTO" PREŠERNU je napravilo ljubljansko DELO 3. aprila 1970 z naslednjimi verzi:

Vremena Kranjcem bodo se zjasnila,
se višje penzije jim plačevale,
se ceste bolj moderne jim zgradile.
Al' zvezne takse bodo še ostale,
ker brihtne glave so se zadolžile,
da za obresti bodo šle na žale...
O, zlati vek zdaj muzam kranjskim pride,
obmolknili so pesmi sladkih glasi,
ker raste riž na malem nam Parnasi,
preganjajo ušivim glavam gnide.

PRAVLJICA IZ KOZINE NA KRASU

NAJPREJ JE BOG USTVARIL človeka. Rekel mu je: Glej, vse je tvoje, kar je na svetu. Vse boš užival, živel boš trideset let. Človek je bil s tem zadovoljen.

Potem je Bog ustvaril osla. Tudi njemu je dal trideset let. Osel je vprašal Boga, kaj bo na svetu delal. Bog mu je rekel: Ne bo ti preveč dobro. Človek ti bo nalagal težka bremena in tudi pretepal te bo. Osel je rekel: Za tako življenje je trideset let preveč. Deset bi jih bilo dosti. To je slišal človek in je rekel: Gospod Bog, daj oslu samo deset let, onih dvajset pa daruj meni. Bog je ustregel človeku in je zdaj mogel živeti 50 let.

Potem je Bog ustvaril psa in tudi njemu prisodil 30 let. Pes je vprašal, kaj bo delal. Bog mu je rekel: Človek te bo dejal na verigo in boš nekje v kotu lajal nad ljudmi in živalmi. Za hrano boš dobival kosti. Pes je bil žalosten in je rekel: Za tako življenje je 30 let preveč. Daj mi jih samo deset. Človek je slišal in rekel Bogu: Še tistih 20 let, ki so odšeti psu, daj meni. In tako je bilo. Človek je imel zdaj življenja 70 let.

Končno je Bog ustvaril opico. Hotel je biti pravičen in je tudi njej dal 30 let. Opica je vprašala, kaj bo delala. Bog ji je rekel: Otročja boš vse življenje. Človek te bo imel za norca, ker boš v kakšni kletki počela same otročarije. Opica je bila žalostna in je rekla: Za tako otročje življenje

bi bilo dosti deset let. Bog je prikimal, človek je pa rekel: Gospod, daj meni še teh 20 let, da jih bom lahko živel 90. Bog ga je takoj uslišal.

In kako je zdaj s človekom? Prvih 30 let je še kar pameten, spodobno in po človeško živi. To so leta, ki mu jih je Bog sprva namenil. Potem pride 20 oslovskih let. Mora nositi težka bremena, ker ima družino in velike načrte za veljavo ne svetu. Gara na vse pretega, gradi in zbira imetje. Zares dela kot osel. Pa tudi udarcev mu ne manjka. Dostikrat jih je kriv sam, zmerom pa ne.

Nato pridejo leta, ki jih je dobil od psa: od 50 do 70. To so res prav pasja leta. Otroci so mu odrasli, ne poslušajo ga več. Očitajo mu, da je zastarel in novih časov nič ne razume. On sicer vpije in razlaga, poslušajo ga nihče ne. Nekje v kotu se mora držati in od tam lajati. Velikokrat mora v kotu tudi jesti.

Končno pridejo opičja leta: od 70 do 90. Človek postane otročji. Spomin ga zapušča, smešne reči počne, še otroci se mu smejejo. Nič pametnega ne zna povedati, nič koristnega narediti. Obnaša se kot prava "afna".

x x x x

Taka je ta pravljica. Smo kar zadovoljni z njo. Vendar ji damo veljati samo za mile rojake v Kozini in zlasti v Klancu, ki niso ne Kraševci ne Brkini, ampak živijo "jušto na konfini".

OCENA MAUSERJEVEGA ROMANA: LJUDJE POD BIČEM

Martin Jevnikar

Je neko število rojakov v Avstraliji, ki ta roman imajo in so ga brali. Izšel je že pred leti v treh knjigah, pa nikakor ni pozabljen. Nedavno ga je ponatisnila Mohorjeva v Celovcu v eni sami knjigi, ki ji je cena 6 dolarjev. Za tiste med nami, ki so roman že brali, pa nič manj za one, ki ga še bodo, je zanimivo vedeti, kaj pravi o romanu ocena poklicnega strokovnjaka.

Tak strokovnjak je gotovo prof. Martin Jevnikar v Trstu, ki je izrekel o Mauserjevem romanu naslednjo sodbo. Najti jo je v naj-novejšem izdanju MEDDOBJA v Argentini. — Ur.

ČEPRAV JE PISATELJ ZAPISAL "Povest v treh delih", je delo po obsegu in široki zasnovi pravi roman. Šteje 1113 strani in je najobsežnejše delo, ki je izšlo v tujini.

Zgodba se začne nekaj mesecev pred zadnjo vojno v Podbrezjah na Gorenjskem, kjer učiteljujeta Viktor Žalar in Silva Miklavc, zaročena z ljubljanskim bogatašem Blažem Bregarjem. Polagoma je začela brsteti med Silvo in Viktorjem ljubezen. Ko pa je izbruhnila vojna in so oba fanta odpeljali v taborišče, je Silva izgubila nedolžnost, da bi rešila Blaža. Ko je pričakovala otroka, jo je Blaž zapustil in se poročil z drugo.

V drugem delu romana je Silva v Dobropoljah, pisatelj je posegel v vojna leta in prikazal borbo za Turjak, vpeljal pa je nekaj novih oseb, zlasti bivšega partizana nadučitelja Kostja Razpeta, njegovo ženo Natašo in funkcionarja OZNE Sašo. V tem delu je Silva precej pasivna, zapro jo zaradi prepovedanih knjig. Blaž odpelje Razpetu ženo in ta se razočaran nad vsem ustrelji.

V tretjem, zaključnem delu je pisatelj razrešil usodo do tedaj znanih ljudi in nekaterih novih. Pravo bistvo in jedro knjige sta Bregar in Nataša, ki se po Razpetovi smrti poročita. Bregar, ki je bil ves čas razvajen sinček edinček, se tudi v novih razmerah ni spremenil: postal je še večji gospod kot prej. Stanuje v krasni vili z vrtom. Ima avtomobil. Hodi v tujino nakupovat za podjetje in novo družbo, pri tem goljufa in nalaga denar v Avstriji, kamor se bo umaknil, ko bo postalo doma prevroče.

Pisatelj Karel Mauser

Natašo ima Bregar bolj za okras kot za resnično ženo, kmalu pa ga začne odbijati njena razsipnost in pozneje bolezen — rak. Ko ženina bolezen napreduje, ji preskrbi za služabnico bivšo usmiljenko, sam pa si poišče kar dve ljubici. Skratka: Bregar je popolnoma negativen človek, brez značaja, brez političnega prepričanja. Ko čuti, da ga po ženini smrti sumijo, se skuša umakniti v Avstrijo, toda med aretacijo ga ustrelijo. Njegova usoda je tragična, vendar nujna posledica njegovega življenja.

Nataša je sprva napol razvajen otrok, ki se upira moči Razpetu, ker ji ne more dati tistega razkošja, o katerem je sanjala v gozdu. Gizdalinski Bregar ji je takoj ugajal, zato je šla brez pomisleka za njim, le od časa do časa jo je motila krvava preteklost in Razpetova smrt. Bila je pa premalo resna in globoka, da bi sama mogla iti vase in spoznati svoje pravo bistvo. Potrebni sta ji bili Silva in bivša usmiljenka Neža. Obe sta tako vplivali nanjo, da je šla med boleznijo vase in se pred smrtjo skrivaj spovedala.

Mauser je Nataši posvetil veliko prostora v knjigi, mojstrsko se je poglobil v njeno duševnost in utemeljil njeno notranjo praznoto s tako nazornostjo, da spada v tem pogledu med bisere slovenskega pripovedništva. S tenkim psihološkim po-

sluhom je nato razvijal in oblikoval to duševnost, dokler je ni pripeljal do enovitosti in notranje harmonije. Zaradi te popolnosti, zaradi preteklosti, ki je presegala njene moči, in zaradi trpljenja, ki ga je tako vdano prenašala, čeprav ji je bolezen vzela moža, telesno lepoto in zavidiljiv družbeni položaj, spada med najlepše postavbe te trilogije.

Ob Nataši pride do prave podobe tudi Neža, popolnoma nova oseba v trilogiji. Kot bivša usmiljenka je živ dokaz svojega poklica, v katerem je odmrta sebi in se popolnoma žrtvuje samo za druge. Tudi z njo je dosegel Mauser lep uspeh.

Nova je tudi Bregarjeva tajnica Lidija. Kot večina drugih oseb v romanu ima za seboj težko preteklost: vojna ji je porušila dom, moža so ji ubili, postala je aktivistka in pomotoma izdala nedolžnega človeka partizanom, da so ga ustrelili kot izdajalca. Sedaj ima tajna policija v rokah dokaz njene krivde in jo izkorišča po mili volji — proti njej in proti Bregarju, čeprav ga ljubi. Pustila je, da so ji napeljali v stanovanje skriven telefon, nato je morala vabiti Bregarja na dom, da so prisluškovali, ko ji je polagoma odkrival svoje grehe in načrte. Nazadnje se ji je od vsega hudega zmešalo. Njen duševni razvoj do blaznosti in izbruh blaznosti same je mojstrsko opisan.

Saša je oznovec, brez srca in ene same dobre misli, bolj stroj kot človek, in bi izdal tudi svojega očeta, če bi mu ukazali. Še slabši je njegov pomagač Cestnik, ki ustrelil Bregarja.

Silva mora prehoditi trnjevo pot ljubljanskih zaporov in gledati, kako vozijo noč za nočjo jetnike v smrt. Ječarji so naprijzani, včasih jo obišče

Saša, da se naslaja nad njenim trpljenjem. Zasliševanja so mučna, končna sodba: dve leti prisilnega dela. Najprej dela v Teharjih na polju, nato v kočevskih gozdovih. Veliko je trpela, a tudi notranje zorela. In prav v njeno notranjost je pisatelj dobro posvetil.

Kakor že v drugem delu Razpet, tako je v tretjem delu tudi Viktor počasi spoznaval, da življenje ne sloni na pravičnih temeljih. Kmete so s silo potiskali k tlom, pa Viktor je bil prepričan, da edino zemlja daje življenje. Šola se mu je uprla, ker je moral učiti stvari, v katere ni verjel. Odšel je za gozdnega delavca, a tudi tu so mu nagajali, ker niso prenesli, da se jim idejno noče ukloniti. Tako je počasi našel samega sebe in razčistil svoje razmerje do Silve. Takoj po njeni vrnitvi iz taborišča sta se poročila. Ker pa so Viktorja odpustili od dela, sta ponoči skrivaj prešla mejo in postala begunca.

Če pogledamo na delo v celoti, vidimo, da je Mauser najbolj uspel v tretji knjigi. V njej je ustvaril vrsto oseb, ki so med seboj na ta ali oni način prepletene, psihološko poglobljene, utemeljene in življenjsko resnične. Bolj so pisatelja zanimale osebe kot razmere in okolje, ki je le široko platno, pred katerim se zapletajo in razpletajo osebne drame nastopajočih oseb. Le v tretjem delu je tudi zunanji okvir resničnejši in plastičnejši.

Trilogija LJUDJE POD BIČEM je resno in prepričljivo delo ter bo ohranilo svojo vrednost zaradi odkrite poštenosti, s katero je avtor prikazal to zapleteno in sporno obdobje slovenske zgodovine.

N A P R E J !

Inž. Ivan Žigon, NSW.

*Nikdar nas ne boste zabili v tla,
nikoli!*

*Vi vsi, mrtvaške glave noseči,
po naši zemlji hlepečci —
Übermenschen!*

*Ne boste nam vzeli vere, moči,
vi vsi,
ki se trudite napraviti nas berače,
klečeplazne vaše garače —
lažimarksisti!*

*Nasha je misel preplavila svet!
Kontinenti
so naši in naša so nova obzorja,
naša svetovna so morja —
Slovenci!*

NEKI RUS Z IMENOM AMALRIK, še zelo mlad in visoko izobražen, je trdno prepričan, da mora priti do vojske med Sovjetijo in Kitajsko. To je zato, ker Kitajska nujno potrebuje več zemlje in jo more dobiti le v ruski Sibiriji. Vojska da bo izbruhnila po letu 1975, toda pred 1980. Sovjetija bo prisiljena potegniti večino svojih armad iz Evrope, tedaj se bodo evropski sateliti Sovjetije osvobodili, obe Nemčiji se bosta združili in v Evropi bo nastal čisto drugačen položaj. Mož živi v Moskvi. Svoje napovedi objavlja v Angliji, pač menda ne pod svojim imenom. Kdor bo živel, bo videl, če bo res tako.

x x x

Pisatelju Karlu Mauserju, ki je v Ameriki tudi za Kotičkovega strička, je pisal otrok iz slovenske šole:

Dragi Striček, zima je, gotovo te zebe. Jaz se kar bojim, da se boš prehladil.

Fantek je kmalu dobil odgovor: "Nič se ne boj, sem že prehladen."

Misli, May, 1970

SLOVENCİ IN MORJE

Tomaž MOZINA, Sydney

ZADNJIČ SEM NA KRATKO OPISAL razvoj pomorstva ob Jadranu. To pot se hočem ustaviti le pri Slovencih; opisati želim, v zgodovinski obliki, vlogo Slovencev v pomorstvu ter njihovo stremenje, da si pribore "okno v svet". Opiral se bom pri tem na študije dr. Pahorja.

Slovenci imamo v pomorstvu posebno mesto, kajti preko našega ozemlja vodijo trgovske poti v srednjo Evropo in je tako naša dežela izredno ugodna za tranzitno trgovino.

Četudi so naši predniki naselili severne bregove Jadrana že v 6. stoletju, so bili njih potomci, več ali manj, politično odrezani od svojih naravnih pristanišč in nam tako ni bilo omogočeno, da se v pomorski trgovini bolj uveljavimo. Kljub temu ni dvoma, da so se Slovenci vključili v življenje na Jadranu dokaj zgodaj.

V srednjem veku je viden vdor Slovencev v obalna mesta, kjer so kot trgovci vzdrževali živahno trgovino z zaledjem. S svojim bogastvom in ugledom so se mnogi zrinili celo med plemstvo. Take patricijske družine slovenskega izvora srečamo v Piranu, kot n. pr. De Goyno, De Petrogna, Bilon, Trani itd. že v 13. stoletju. V naslednjih dveh stoletjih se jih je več vselilo v Trst, Koper in dru-

ga primorska mesta, kjer so se uvrščali med meščane. Iz zaledja so ti tovorili moko, železne izdelke, les, kože in podobno, dočim so od pristaniških mest kupovali sol, južno sadje, dišave, olje in tkanino.

Toda pomembnejši so za nas tisti trgovci, ki so posegali v pomorsko trgovino neposredno. V tem pogledu imamo opravka z dvema skupinama, to so tisti, ki so ladje najemali, in tisti, ki so jih lastovali.

Tako nam viri pričajo, da sta že leta 1354 družabnika Jakob in Nikolaj iz Gorice najela ladjo v Piranu. Leta 1421 je neki Matija Vidas iz Ljubljane najel veliko barko, ki pa je bila pozneje z vsem tovorom ukradena iz tržaskega pristanišča. Med najemniki je bil tedaj tudi Jurij Hec, menda iz Devina, ki je trgoval s srednjo Italijo in Turčijo. Takih in podobnih primerov je še več.

Prvi znani podatek o lastniku ladje iz slovenskega zaledja je iz leta 1423. To je bil neki ljubljanski trgovec Tomaž. Neki Frančišek iz Vipave pa je že leta 1473 prevažal s svojo ladjo romarje iz Trsta v pristanišča Italije. Odveč bi bilo naštevati vse lastnike ladij v poznejših stoletjih; kljub temu je vredno omeniti Franceta Rakovca iz Kran-

ja, ki je imel ladje in je plul s svojimi barkami vse do Portugala. V Trstu je imel v začetku 18. stol. ladijsko družbo Miha Zois in njegova kreditna pisma so bila, baje, veljavna po vsem Sredozemlju. Kornelij Gorup pa je bil že leta 1901 lastnik parnika "TRIGLAV".

Mnogo Slovencev je bilo tudi v pomorskih službah. Kot mornarji in veslači so služili že Benečanom. Omenja se, kako se je skupina kakšnih 12 Slovencev — veslačev uprla in zbežala leta 1605 iz galeje v Kopru. — Neki Ivan Pastrovič iz Marziga pa je dosegel leta 1662 oficirski čin in je kot poveljnik oborožene ladje preganjal piranske tihotapce.

V 18. stoletju so se odnosi v pomorskem trgovanju bistveno spremenili. Avstrija se je uprla beneškemu gospodstvu in si je na osnovi novega gospodarskega nauka — merkantilizma — prizadevala, da poveča trgovino. V zvezi s tem je Karl VI. proglasil svobodno plovo po Jadranu, Trst in Reko je povezal z dobrimi cestami in ustanovil veliko pomorsko družbo. Slovencem je bilo pri tem dodeljeno častno mesto. Poleg podjetnikov sreča-

mo tedaj že ladijskega zdravnika Tomaža Savnika, ladijskega arhitekta S. Mozetiča, kakšnih 15 kapitanov dolge plovbe, 25 častnikov, 30 strojnikov ter bržkone več sto mornarjev.

V avstrijski vojni mornarici so se Slovenci še prav posebno uveljavili, saj so predstavljali skoraj desetino med poveljniki in častniki. Od 46 kapitanov bojne ladje je bilo 8 Slovencev. Še bolj se smemo ponašati s kapitanom Antonom Hausom iz Tolmina, ki je postal pred prvo svetovno vojno admiral vse avstrijske mornarice.

Podobno so se Slovenci predstavili v bivši jugoslovanski mornarici. Med vsemi častniki jih je bilo skoraj petina.

Gornji podatki in viri pričajo, da so Slovenci poznali vrednost morja že tisoč let in da so slovenski pomorski podjetniki ter pomorščaki s svojim delom in vztrajanjem prispevali, da se je pri nas izoblikovala pomorska miselnost.

Po dolgotrajnem boju, vse od 6. stoletja dalje, smo si zbojevali izhod na morje; postali smo, kot so naši predniki hoteli — popolna pomorska država.

KANADSKI PREDSEDNIK Pierre E. Trudeau pride na uradni obisk v Avstralijo zgodaj v maju. Povedal je, kaj ga žene na ta obisk. Skrbi ga naraščajoča brezposelnost v Kanadi in grozeča inflacija — padanje veljave denarja. Njegov dolar nazadnje spričo precejšnje stalnosti ameriškega. Še tretja skrb muči predsednika, ki zadeva tudi Avstralijo: kako odpreti vrata na široko ameriškem kapitalu v obe deželi, obenem pa ohraniti gospodarsko neodvisnost od Amerike? — Kaj bo na vse to rekla Canberra?

DIPLOMATSKE ODNOSI Z VATIKANOM je končno le navezala tudi Kanada. Dvajset let je trajala razprava: ali bi ali ne bi? Sedanji predsednik Trudeau je odločil: bomo! Dodal je: naša navzočnost v Vatikanu pomeni, da smo na tekočem o svetovnih dogajanjih in imamo poročila iz prvega vira. Kanadski poslanik v Vatikanu ni katoličan, je pa diplomat, baje jako dober. Amerika pa tudi sedaj pod Nixonom še izjavlja: čas za kaj takega še ni primeren V Vatikanu ima sedaj svoje poslane 68 držav.

KRVAVIC NI ZNAL JESTI Kanadčan domačin, ko je slučajno prenočeval pri Slovencih na farmi. Imeli so ravno pečene krvavice, pa je gospodinja položila eno s kruhom tudi predenj. Pri

špili jo je malo odrezal, potem pa z žlico vlek iz črevesa in na debelo namazal na rezino kruha. Potem je vzel drug kos kruha in pokril tisto z njim. Potem je jedel. Črevo, tako lepo ocvrto je pa ostalo na krožniku. ("Kanadska domovina")

K PROGLASU TONETA SVIGLJA na otroke in starše v februarški številki MISLI pripominja argentinska Svobodna Slovenija: Tone pozivlja starše, naj pošiljajo otroke v soccer klube, kjer se učijo igrati nogomet, ne pa premetavanja in pririvanja po travniku, kot je pri rugbyju. Ob tem se nam zdi, da Tone ni videl zadnjega svetovnega prvenstva v Londonu, še manj pa pozna južnoameriški nogomet. Ali pa, tudi to je mogoče, je Avstralija raj za vse, ki želijo in igrajo nogomet po vseh pravilih — lepega vedenja.

"KLIC TRIGLAVA" v Londonu piše, da je v Zapadni Nemčiji nekaj nad 300.000 delavcev in delavk iz Jugoslavije. Hrvatov da bi utegnili biti četrt milijona, ostali so Slovenci, ki jih je nekako 60.000, pa Srbi, Makedonci in Črnogorci. Med delavstvom iz Hrvaške je blizu 100.000 žensk, ki gotovo niso vse poročene. Toda začudenje vzbuja dejstvo, da se samci iz Jugoslavije ženijo z Nemkami in da je takih parov v Nemčiji že kar 50.000!

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

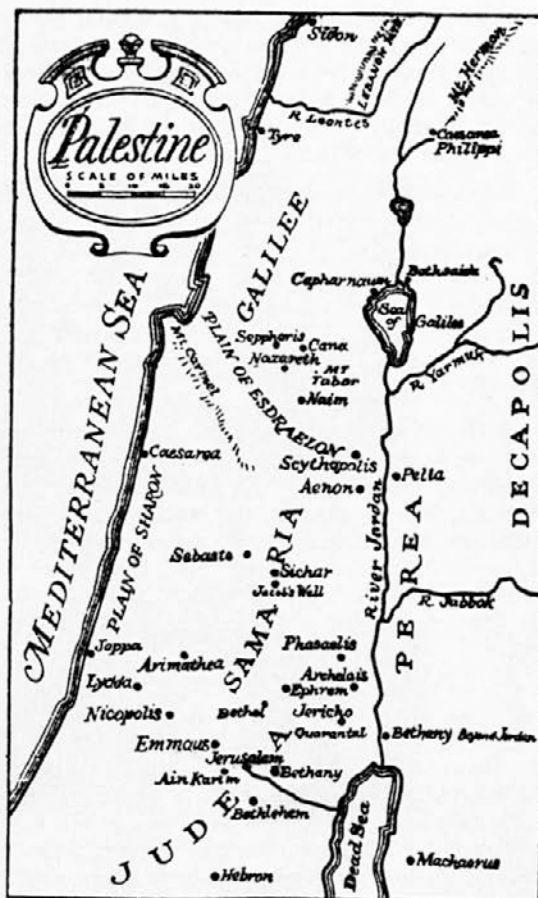
Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najboljše poznati!

PRIKAZANJE MAGDALENI

Marija Magdalena pa je stala zunaj pri grobu in jokala. Ko je jokala, se je sklonila v grob in je videla dva angela v belih oblačilih, ki sta sedela eden pri vzglavju in eden pri vnožju, kjer je bilo položeno telo Jezusovo. Rečeta ji: Žena, kaj jočeš? Odgovori jima: Vzeli so mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili.

Ko je to izgovorila, se je obrnila in videla Jezusa, pa ni vedela, da je Jezus. Jezus ji reče: "Žena, kaj jokaš? Koga iščeš?" — Misleč, da je vrtinar, mu reče: Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil, ga bom jaz vzela. Jezus ji reče: "Marija."

Ona se obrne in mu reče: Rabbuni — kar pomeni Učenik. Jezus ji reče: "Ne dotikaj se me več, zakaj nisem še šel k svojemu Očetu. Pojdi pa k mojim bratom in jim reci: Grem k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu".

SPREMENJENO RAZMERJE PO VSTAJENJU

Kdo je prav za prav ta Marija Magdalena? Jasnó je povedano, da je to tista bivša grešnica, ki je nekoč brisala Jezusu noge s svojimi lasmi. Takrat se je s pomočjo Jezusove milosti temeljito spreobrnila. Vprašanje ostane, če je to Lazarjeva in Martina sestra? O tem razlagalci še vedno ugibajo, pa verjetno ne bodo nikoli uganili. Besede evangelija puščajo to vprašanje odprto, pač ni tako zelo važno.

Veliko ugibanja je tudi ob besedah Jezusovih Mariji: "Ne dotikaj se me, zakaj nisem še šel k svojemu Očetu". Kakor da se ga bo po Vnebohođu lahko dotikala. Tako nekako se nam slišijo te besede na prvi mah. Toda zdi se, da je vmes misel, ki jo je Marija razumela in je ni bilo treba z besedo izraziti. Verjetno je bilo tako:

Marija je padla pred Jezusom na kolena in mu objela noge, ali je vsaj to poskušala. Verjetno je

Marija Magdalena, iz katere je bil izgnal sedem hudih duhov, je šla in sporočila tistim, ki so bili prej z njim in so jokali in žalovali, kako je videla Gospoda in kaj ji je rekel. A ko so slišali, da živi in da ga je ona videla, niso verjeli.

VOJAKI PRIPOVEDUJEJO

Ko so bile žene še na potu, so nekateri stražniki dospeli v mesto in so velikm duhovnikom naznanili ves dogodek. Ti so se s starešinami zbrali, se posvetovali in nato dali vojakom mnogo denarja z naročilom: Recite, njegovi učenci so prišli ponoči in so ga ukradli, ko smo mi spali. In če bi to zvedel poglavar, ga bomo mi pogovorili in bomo naredili, da boste brez skrbi. — Ti so vzeli denar in so storili, kakor so bili poučeni. In razširila se je ta govorica med Judi do današnjega dne.

NA POTI V EMAUS

Dva izmed učencev sta šla prav isti dan v trg, ki se imenuje Emavs in je šestdeset tečajev oddaljen od Jeruzalema. Govorila sta med seboj o vsem tem, kar se je bilo zgodilo. Medtem ko sta se pogovarjala in se vpraševala, se je sam Jezus približal in šel z njima, njune oči pa so bile zadržane, da ga nista spoznala.

Rekel jima je: "Kakšni so pogovori, ki jih imata med seboj na poti, da sta žalostna?"

Eden, ki mu je bilo ime Kleofa, mu je odgovoril: Ali si ti edini tujec v Jeruzalemu in nisi izvedel, kaj se je ondi zgodilo te dni?

In rekel jima je: "Kaj?"

Ta dva sta rekla: Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, mogočen pred Bogom in vsem ljudstvom: kako so ga izdali naši veliki duhovniki in poglavarji v smrtno obsodbo in ga križali. Mi smo pa upali, da je on tisti, ki bo rešil Izrael. Vrh vseh tega je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Pa tudi nekatere žene izmed naših so nas ostržile; šle so namreč zarana k grobu in, ko niso našle njegovega telesa, so prišle in pripovedovale, da so videle tudi prikazen angelov, kateri pravijo, da živi. In šli so nekateri izmed naših k grobu in so našli tako, kot so rekle žene, njega samega pa niso videli.

On jima je rekel: "O nes pametna in po srcu kesna za verovanje tega vsega, kar so povedali preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus vse to pretrpel in šel v svojo slavo?"

In začel je z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je bilo o njem v vseh pismih.

Misli, May, 1970

tako ravnala večkrat poprej. Zdaj Jezus tega noče, hiti z naročilom, ki naj ga Marija odnese apostolom. Vmesno misel denimo v oklepaj, pa bo vse bolj razumljivo: "Ne dotikaj se me, (čeprav je to še mogoče ker sem še na zemlji), zakaj nisem še šel k Očetu". Marija naj ta hip samo posluša naročilo in ga čimprej izvede. Za znamenja vdanosti in ljubezni zdaj ni čas.

NEZALEŽENE PRIČE...

Na povelje velikega duhovnika so rimski vojaki stražili grob, tako je bil odločil Pilat sam. Od praznega groba so šli tudi poročat Kajfu, ne svojim nadrejenim častnikom. Tam bi jih čakala ostra kazen. Pri Kajfu so upali najti zaščito — niso se motili. Preveč je bil v zadregi, da bi mislil: kaznovanje stražnikov bo rešilo položaj. Moral je najti drugačen izhod. Stražniki so odnesli podkupnino, ne kazen. Za hip se je Kajfa izmazal in z njim njegovi svetovalci. Kako pa sodi o njegovi potezi — zgodovina?

NA DAN VSTAJENJA POPOLDNE

Učenca sta bila najbolj verjetno dva od 72, ki jih je bil Jezus razpošiljal po vaseh poleg 12 apostolov. Enemu je evangelist pripisal ime, moral je biti tedanjim ljudem dobro znan. Zakaj je ostal njegov spremljevalec neimenovan, pač ne vemo. Tudi ni več znano, kje je bil Emavs. Rimska dolžinska mera 60 tečajev pomeni po naše kakih 11 km. Bilo bi dobri dve uri hoda. Če sta odšla iz Jeruzalema nekako opoldne, se med potjo tu pa tam ustavljala skupno z Jezusom, ko sta poslušala njegovo razlago, se vse evangelistovo pripovedovanje dosti lepo ujema.

Kaj je ta dva učenca gnalo v Emavs tisti dan, ni nikjer povedano. Evangelisti po večini zamolčijo okoliščine, ki za verski nauk niso važne. Važno pa je, da sta se pogovarjala o Jezusu. To je privabilo Gospoda, da se jima je pridružil. Ni se jima dal takoj spoznati. Tudi Magdalena ob grobu ga ni takoj spoznala, niti ne pozneje apostoli na jezeru v Galileji. Učenca si niti nista mogla misliti, da bi bil ta tujec Jezus, ker so jima bili vsi dogodki od petka do nedelje le velika uganjka. Da bi bil Kristus vstal, še nista mogla verjeti s prepričanjem. Voljna sta pa bila poslušati dokaze za ta edinstveni dogodek in tej dobri volji je prišel naproti sam Jezus s svojo razlago.

Kaj so pa preroki od Mojzesa naprej vedeli povedati o Jezusu in njegovi "usodi"? Zelo veliko! Vendar je bilo po večini zavito v skrivnostno govorico, ki ni bila bralcem jasna na prvi pogled.

VISOŠKA ●●●● ●●●● KRONIKA

Zgodovinska povest, Dr. Ivan Tavčar

Risbe napravil Tone Kralj

IV.

ŠE DOLGO ČASA IN PO HUDI VROČINI sva hodila ter prav pridno pila iz studencev, ki so pogosto močili najino stezo. Tu sva se srečala z beračem, tam pa naletela na pastirja, ki je čuval drobnico. Popraševala sva, če sva na pravi poti, ker bi bila lahko zašla. Popoldne je bilo že do polovice poteklo, ko sva dospela do dvorca sredi lepo obdelanega polja.

Tu-sem se je bil naselil Jeremija Wulfing ter si napravil novo domačijo. Gotovo je delal pridno in težko, ker je moral prekopati dosti sveta. Postavil si je novo hišo, ki se je čedno razločevala od koč, kakor jih opaziš po tem hribovju. Hiša, dasi lesena, je bila dosti višja od hiš v naši dolini. Pri vstopu ti ni bilo treba pripogniti telesa, da nisi treščil z glavo v strop, in prav lahko si sopesel, ker je bilo dosti zraka v tem bivališču.

Prvi hip sva mislila, da ni nikogar doma. Nato sva pa le opazila, da je sedela za veliko mizo stara ženska, popolnoma sključena, na obrazu guba pri gubi, drugod pa samo kost in koža. Tu pa tam je zamahnila z velo roko po nadležnih muhah. Izgovorila je nekaj besed, katerih nisem umel, ker je bila ta nemška govornica podobna škripanju kola, kadar s težavo teče po ostrem kamenju.

Lukež, ki je bil bolj vešč tega okornega jezika, mi je povedal, da bi ženska za mizo rada vedela, kdo sva.

Ko sva pri peči odložila bisagi, stopim k mizi, kjer mi je starka pričela praviti, da ni nikogar doma in da so vsi na polju.

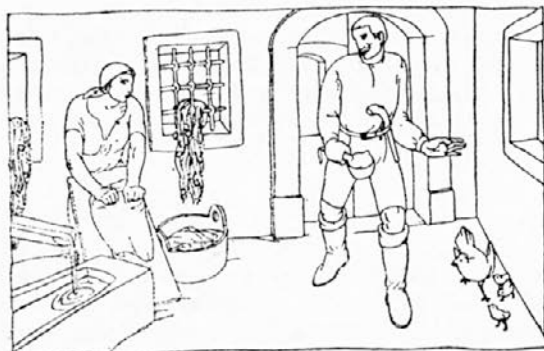
"Z Visokega sva," sem vpil; zdelo se mi je namreč, da je ženica tudi gluha.

Z mrtvim očesom je gledala v me in ponovila: "Z Visokega!" Zamislila se je. "Kje je že to, moj Bog, kje je že to?"

"Sin je", je zatulil Lukež vmes. "Polikarpa in njegove žene Barbare".

To ji je nekaj ojačilo spomin in počasi je pričela:

"Barbara! — Imela sem hčer in Barbara ji

Dekle je cunje pralo v čebriču

je bilo ime. Odpovedala se je svetemu evangeliju in od tedaj ni bila več moja hči. Vrgla sem jo iz svojega srca, kakor se vrže plevel z njive. Ustrašila se je krvavih grajskih hlapcev — moja hči ni več! Ne govorite mi o Barbari!"

Govorila je v oddelkih. Od oddelka do oddelka je premišljevala in beseda je kapala od nje kakor kapljá voda iz žleba, če se suši studenec v poletju.

Lukež je pokazal name in kričal: "Vaše Barbare sin je!"

"Njen sin?" je vzdihnila. "Sédi sem, da te vidim od blizu, ker so moje oči podobne trski, kadar pojema. Svetloba mojih oči, tudi ta ni več pri meni", je jadikovala s psalmistom.

Sédel sem k nji v kot in z roko me je nekaj časa tipala po obrazu ter me opazovala. Končno je zastokala:

"Res je, njen obraz ima." Ostro je vprašala: "Ali si spoznavalec čistega evangelija?"

Odgovoril sem, da nisem.

"Torej si papist! Nimam hčere in tudi njen sin je mrtev zame. Studenci čistega evangelija pojemajo v tej nesrečni deželi in ljudstvo zajema iz luže, v kateri se zbira babilonska gnojnica. Gospod, da me pokličeš z zemlje, ker se mi je trudna glava že globoko sklonila na prsi. Njen sin je tu, a prišel je k meni kot tujec. Tudi ta bridkost ni mogla mimo mene. Sedaj bodi konec! Trubarja pokličite!"

Govorila je vedno bolj zaspano, dokler ji ni omahnila glava. In v resnici je zaspala, da so ji smele muhe nemoteno sedati na velo kožo.

Tako sem prvič videl svojo staro mater in grenkoba se mi je pomnožila, ker je bila krivoverka, kakor je bil krivoverec gospodar Polikarp na Visokem.

V hiši je postajalo silno vroče in nadležne so postajale tudi muhe. Pri vratih na klopi je stal škaf, a vode ni bilo v njem, da bi si ugasil žejo. Zatorej sem vzel korec iz škafa ter stopil v vežo.

Zdelo se mi je, kakor da bi pri zadnjih vratih šumela voda. Ondi sem stopil na plan, kjer je res po dolgem žlebu tekla voda.

Pri tem žlebu je stalo dekle ter je cunjje pralo v čebriču. Še obrnila se ni, meneč, da prihaja kdo domačih. Podstavil sem korec in takrat je deklica opazila, da sem tujec.

Nekoliko je odstopila in nepremakljivo je zrla name, kakor da je podoba v oltarju. Hipoma ji je na belem vratu — pri pranju ni bila posebno vestno napravljena — silila kri pod kožo, če tudi na licih, ne vem, ker ji je bil obraz vsled dela na soncu ožgan in teman. Pil sem iz korca ter za trenutek obrnil pogled proti nji. Še vedno je njeno oko tičalo na mojem obrazu. Sedaj pa se mi je zopet zdelo, da ji je izginila iz vratu vsa kri in da je nekaka plahost napolnila njen pogled. Ali svojega očesa še vedno ni premaknila z mojega obraza.

Odloživši korec spregovorim:

“Sedaj si se me že lahko nagledala, Margareta.”

Odstopila je za korak in zamolklo odgovorila:

“Ti veš, kako mi je ime?”

“Oče je govoril o tebi.”

“Torej si visoški? Tudi moj je govoril o tebi”.

Znova ji je zažarelo okoli vratu, da sem se spomnil jutra, kadar leži zora nad gorami.

Pristopila je k čebriču ter si dala opraviti pri perilu. Če je le mogla, se je skrivoma ozrla na kraj, kjer sem stal. Bila je dekle, ki je moškemu navadno všeč: dobro rasla in za vsako delo pripravna. Ali besede giganke, da hodim današnjo pot brez uspeha in da umrem, ker se mi bodo prsi prestrelile, mi niso pripuščale, da bi prišel do pravega dopadenja nad telesom device, katero sta očeta izbrala, da mi postane nevesta. Trpinčila me je tudi zavest, da je luteranstvo v hiši in da zakoni iz takih hiš niso deležni božjega blagoslova, kakor iz tih hiš tega blagoslova zakon v visoški hiši.

Ker sem moral nekaj spregovoriti, sem vprašal, če je težka in visoka desetina in kako jim teče življenje.

“V hribih smo in težko živimo. Nič ne rečem, oče je dober in lepo počne z nami. Brata pa sta osorna človeka in z materjo grdo ravната, da se ji slabše godi ko deklam po drugih hišah. Nič ne rečem, ali včasih bi rajši živela v drugem kraju, med drugimi ljudmi”.

To mi je povedala in videlo se mi je, da si želi proč od domačega kraja in da ji je bilo morda všeč, da sem prišel. Dokončala je delo, obrisla si roke s predpasnikom ter me pozvala:

“Sedaj je pa menda oče že prišel”.

In res sva dobila v hiši priletnega moža dolge, koščene postave in — kar se pri nas redko na-

haja — prečudno modrih oči. Na mizo pred njega je bil razložil Lukež kolače z Visokega; dve gnjati in dve rumeni pogači.

V tem ko sem se mudil zunaj pri studencu, je bila starka že zlezla na peč in od tam opazovala dogodke pri mizi. Bržkone je slutila, kaj pomenijo darovi, in slabe volje se je raztogotila:

“Ne dajaj je papistu, Jeremija! Jezus, ne dajaj je papistu, ko vendar veš, da je moja kri tekla za sveti evangelij!”

Jeremija je stopil na klop ter z veliko roko gladil veli obrazek, rekoč: “Tiho, mati!”

Takoj se je pomirila. Ali pomirila se je tudi moja duša in silno dobro mi je delo, da je modrooki ta mož izkazoval spoštovanje četrti božji zapovedi, in najsi je bila lutrovske vere ona, ki ga je rodila. Sklenil sem, da hočem vsak čas dajati pokorščino staremu svojemu očetu, in najsi ni zahajal k maši, ne k sv. obhajilu.

Jeremija je nato pristopil k meni, mi napravil križ po obrazu ter spregovoril:

“Prišel si vendar enkrat k svojim sorodnikom”.

Tedaj je pristopila še ženska, ki se je do tedaj tiščala na klopi pred zapečkom, tako da je nisem bil niti opazil. Tudi ona mi je napravila križ po obrazu ter se nato molče vrnila k zapečku.

Bila je hišna gospodinja, a poznalo se ji je, da jo je izmzgalo neprestano delo. Vse na nji je pripovedovalo, da ji je življenje nezabljena in plehka jed, kakor jo mora navadno uživati vsaka, če je vzela vdovec z otroki.

Z očetom sva posedla k mizi, na katero je bila Margareta položila velik hleb ter ni prej mirovala, da sem si odrezal kruha. Potem je izginila v vežo, da bi pripravila večerjo.

Ostali smo se prav vestno ogibali vsake besede, katera bi količkaj bila v zvezi z namenom, s katerim sem prihajal v to hišo. Govorili smo največ o otavi, katere košnja se je morala jutri pričeti. Začulo se je bučanje v veži. Sledilo je nekaj govorice z Margareto, nakar so se duri hitro odprle. V hišo sta pribrenčala sinova, starejši Marks in mlajši Othinrih; o zadnjem mi ni znano, kako je prišel do tega nečloveškega imena. Bila sta kakor razdražena sršena. Postavila sta se pred očeta, a mene še pogledala nista. Marks se je najprej oglasil:

“Kaj je, oče? Kaj pripoveduje Margareta?”

In Othinrih je kar ob mizo udaril in vpil:

“... da jo hočete dati od hiše! Ko vendar veste, da midva brez nje ne moreva živeti!”

Marks se je še jezil: “In med ljudi naj bi prišla, ki govore, kakor lajajo pri nas psi”. — Tudi Marks je tolkel s pestjo po mizi.

Nespodobno to govoričenje o domačem jeziku

me je pogrelo, da sem hotel fantičema nekaj povedati, kar bi jima ne bilo všeč. Prihitela je pa v izbo Margareta, prišla Othinriha za rokav in ga vlekla za seboj, proseč oba, da naj mirujeta in ne dražita očeta, ki je vendar hitre jeze in se razkači nad vsako malenkostjo.

Kričala sta: "Nočeva, da bi te prodajali od hiše!" Ali odnehala sta vendarle, ker je poplusestra nad njima imela več moči, nego sem pričakoval. Hišni gospodar se ni razjezil, dasi mu je v modrem očesu nekaj zažarelo. Tudi ona na peči se je zopet oglasila in čul sem, kako je zdihovala.

Jeremia je bil takoj opet pri nji ter je zopet položil roko ne njeno gzubano lice: "Tiho, mati!" Omahnila je po peči in morda zaspala, ker tisti večer ni izpregovorila več besede.

Po večerji, pri kateri se ni zgodilo nič pomenljivega — le brata Marks in Othinrih sta črno gledala — so naju peljali v čumnato, kjer so meni in Lukežu odkazali široko posteljo, da sva skupaj brez težave prenočila. Po dolgi hoji sva tudi hitro zaspala in prav dobro spala do ranega jutra. Takoj ko se je zdanilo, pa sem vstal in se razgledal po Wulfingovem gospodarstvu.

V hlevu je bilo precej živine in reči moram, da ni bila slabša od naše na Visokem; morda za malo spoznanje, za več pa gotovo ne, dasi je oče Polikarp slovel, da ve, kako je ravhati z govedom. Nametal sem klaje v jasli. Ko sta Marks in Othinrih dosti pozneje vstala, je bilo že vse opravljeno. Smeh in porogljive besede sem prezrl; ali očetu, ki je prišel za nami, in Margareti, ki je prišla molzt, je bilo moje delo všeč.

Othinrih je osedlal konjiča in na vse jutro odjezdil v Zali log, da bi prinesel od onod sladkega vina. Govorilo se je nekaj o črnkalcu; tega pa v Zalem logu gotovo ni bilo dobiti, ker ga še celo loški škofje niso mogli vselej dobiti, bodisi da ga je vinograd premalo rodil, bodisi da je bilo črnkalsko vino tudi za škofa predrago.

Celo popoldne smo kosili otavo, pri tem me je pa gospodar venomer izpraševal o našem domačem gospodarstvu. Moji odgovori so ga prav zadovoljili, od svoje strani pa pripominjam, da kosimo na Visokem lepšo otavo. Opoldne smo veliko jedli. Mojemu začudenju so vzbujali debeli cmoki, napolnjeni s sirom in orehi, česar do tedaj še nisem nikdar jedel. Margareta in mati sta bili praznično oblečeni. Le Marks in Othinrih sta prišla k mizi v najslabši obleki in snedla za štiri druge. Rezali smo pogačo in pili črnkalca iz Zalega loga, ki pa je po mojem mnenju bil nekaj vipavec, pomešan s slabim istriancem.

Najedli smo se in napili. Hlapec Lukež se je obrnil k meni s temi besedami: "Čas bo, da se odpraviva. Dolga bo pot in če dobro pojde, bova o

polnoči doma. Po temi hoditi, in še po gozdovih, utruji človeka".

Jeremija Wulfing je prikimal, nato pa se je njegov pogled uprl vame, kakor da je vrsta na meni, da izpregovorim. Margareta je pobrala sklede in žlice ter odhitela iz hiše.

Ni mi rada tekla beseda. Kdo naj bi ne prišel v zadrego, ki naj pove pred zbrano družino, da si je izbral domačo hčer za ženo, dočim se ženin in nevesta dozdej še nikdar nista videla. Pa sem le spregovoril:

"Oče mi je ukazal, da pridem k vam in vas vprašam, če bi hoteli odgovoriti na tisto, kar sta govorila na sv. Jakoba dan v Loki?"

Pri tem mojem vprašanju so postali pozorni mati in sinova pri mizi, ker so vedeli vsi, da se bo nekaj odločilo, kar je bilo pomenljivo za celo hišo. Oče Jeremia mi je takoj odgovoril:

"Delati veš, vstajaš zgodaj, prepiraš se ne rad, kakor sem videl včeraj, in hvale si vreden. Tudi Margareta se ne straši dela. Govorica, ki je govornica vaše hiše, ji ne teče gladko, a privadi se ji, ker se gospodinja vedno ravna po svojem gospodarju. Na Visokem sta dva in obema bo lahko Polikarp veliko dal. Pri meni jih je nekaj več, praznih rok pa ne bodo odhajali od hiše. Tako je! Prinesi torej očetu odgovor: Dvesto beneških cekinov, katerim priložim še sto beneških kron. To je moj odgovor".

Ponudba je bila ns vse strani častna in zadoštna. Dedič, ki naj bi prevzel visoška dva grunta, bi ne mogel računati z bogatejško nevesto. Vendar je moral blekniti hlapec Lukež nepotrebne besede:

"Nekaj starov žita bo že tudi še!"

S tem je razpalil ogenj, ki je tlel pod streho, da se je v hipu prikazal visok plamen.

(Dalje prih.)

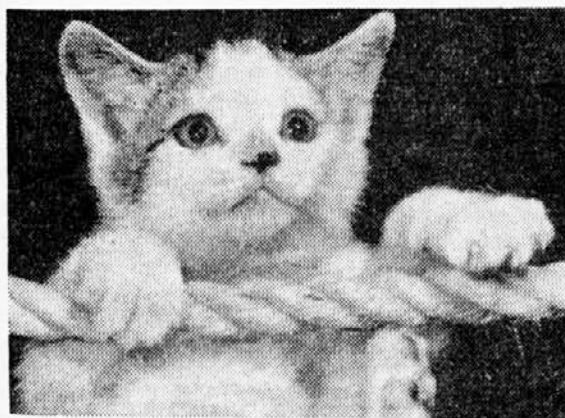
V VRTINCIIH

I. Burnik

*Neznan preplah me je prevzel,
vse pustil sem v nemar —
Kot pijan krčmar
visim raz strgano vrzel.*

*Vrešči stoletni vran,
žalosten požira suho preživelost...
Pesek pokriva grič, zagrinja dol in plan.
V vrtincih drobni krožijo metuljčki.*

*V to prerijsko otopelost
nekoč, v davnini, veter je zapel
na bobenček s kraguljčki.*

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Andreja, solata in duda

Tisti večer smo lahko ostale budne bolj dolgo kot drugače, kajti mi gremo zmerom v posteljo spat ob sedmih. Tisti večer smo ostale nekaj do devetih. Mati, Eva in oče so gledali televizijo. Andreja je videla na pepelniku ugaslo cigareto, ki je bila še dosti dolga. Priplezala je do nje ter jo razcefrala. Razcefrano je dala tatku. Ko je mati to videla, je vzklila: "Tati, ali ti ni dala Andreja lepo solato?" Meni se je to zelo dopadlo.

Neki dan je mati postiljala postelje v sosednji sobi. Jaz in sestra Eva sva ji pomagali. Ko sem pa prišla spet v kuhinjo, je Andreja sedela v kotu. "Kaj pa ti tukaj?" sem se začudila. Andreja je rekla: "Dudo, dudo!" Poklicala sem mater in smo iskale izgubljeno dudo. Ko je nismo našle, je mati vzela krožnik, da bi naložila nanj zelja iz omare. Bilo je treba kuhati. Ko je odprla omaro, je bilo tam vse v neredu. V sredi nereda je pa ležala duda. Taka je naša Andreja, pa jo imamo vsi radi. — **Alenka Žigon, Cabramatta, NSW.**

Dve teti z Kanade

Še pišem, kako je bilo na obisku v Sloveniji. Kmalu po mlatvi sta prišli dve teti iz Kanade z otroki. Jaz sem najrajši mela sestrično Verico. Kadar sva bili sami, sva se kje v kotu pogovarjali po angleško. Potem smo šli na morje. Tam smo se večkrat kopali. Voda je bila čista in plava. Od tam smo šli na Gorenjsko. Ogledali smo si tudi Postojnsko jamo. Tja smo se peljali z vlakom. V jami je dosti lepih stebrov. Na Gorenjskem smo obiskali mamino nekdano učiteljico. Z njeno družino smo si vsi skupaj ogledali lepe kraje na Gorenjskem.

Misli, May, 1970

Na Bledu sem videla ladjo, ki je imela moje ime: Majda. Potem smo se z vzpenjačo peljali na planino Vogel. Od tam smo videli sneg. Potem smo šli na Koroško. Tam smo obiskali strica in teto. Tam sem bila bolna in nisem dosti videla. Zdaj me pa že roka boli, pa še drugič kaj. — **Majda Gjerek, Heidelberg, Vic.**

Domače naloge v Slomškovi šoli Cabramatta, NSW.

Naš vrt je ob ulici Gordon Ave., Ingleburn. Na njem rastejo malancane, solata, paprika in fižol. Tudi drevesa in cvetlice. Tam je naša hiša in tudi garaža. Od garaže do ceste imamo cement, na katerem se igramo z rolla skajts. Rada skačem tudi preko vrvice. V hiši imamo tri spalne sobe, kuhinjo, jedilnico in salon. Imamo tudi dve veliki verandi, eno spredaj, drugo zadaj. Tam so stoli in na njih se igramo. — **Suzana Karbič.**

Na našem vrtu raste solata, fižol, radič, paradižniki, zelena, peteršil. Imamo tudi limone in grozdje. Okoli vrat raste grmičevje in cvetlice. — **Bogdan Bavčar.**

V moji sobi imamo dve postelji. Pred vsako posteljo je zelena preproga. Tudi pregrinjalo na postelji je zeleno. Tudi sliko od prvega obhajila imam v sobi. Eno omaro in psiho imam tudi. Na veliki omari so igrače, s katerimi se le malo igram. Na psihi so lepe rože in dosti slik. Zavese so plave in bele rože na njih. — **Boris Tomšič.**

Naš vrt je na novo zasajen. Ata je zasadil nekaj dreves. Trava je lepo začela rasti, da jo mora ata večkrat pokositi. Mama pa ima veliko dela na vrtu. Vso zelenjavo sama goji. Ima tudi dosti rož. Vsak dan, ko pride z dela, zaliva vrt. Zemlja je ilovnata in je zelo hitro suha. Jaz in brat sva pa vesela, da lahko letava okoli hiše. — **Rajko Matelič.**

Tudi mi imamo vrt. Na vrtu raste pet dreves. Eno drevo je vrba, na katero mačka rada pleza. Ata pokosi travo vsaka dva tedna, da je vrt lepši. Jaz rad hodim za atom, kadar kosi. Na eni strani vrta imamo za sušenje perila. Zelo lepo je imeti vrt. — **Vinko Joželj.**

V moji sobi spi moja sestra Sonja. V sobi imamo eno omaro za knjige in eno za igrače. Včasih rišemo podobe in jih obešamo na steno. Včasih pride naš mali brat Ivan v sobo in vse razmeče. Mi moramo potem pospravljati. Popoldne mi sije sonce v sobo. — **Diana Jeraj.**

Naš vrt je na 44 The Crscent, Homebush. Pred hišo imamo rože. Za hišo imamo travo in drevje. Očka je naredil majhno hišico, da se z mojo sestro lahko igrava. Mamica obeša perilo na vrh, očka pa umiva avto. — **Olga Mavko.**

JURE NA LASTNIH NOGAH

Črtica, do kraja izvirna

"NIKOLI SE NE ZANAŠAJ na druge, na nikogar se ne naslanjaj, vedno stoj na lastnih nogah!"

Te besede je ponavljal Goličnikov oče vsaj po enkrat na teden sinu Jurčku, ko je bil še majhen. pa tudi potem, ko je bil že Jure. Ko je Jurček te besede tolikokrat slišal, ni čudno, da so se mu zavrtale globoko v spomin. Pa ne samo v spomin, tudi v srce si jih je Jurček vklesal in imel je trden namen, da se bo vse življenje natanko po njih ravnal.

In se je res. Cena ni bila majhna. Življenje ima čudno verigo zahtev. Kako je Jurček, pozneje Jure, svoj sklep izvrševal in plačeval zahtevano ceno, bi napolnilo skladovalnico knjig. Ne bile bi dolgočasne. V eni teh nenapisanih knjig, ki bi verjetno bila dvajseta v dolgi vrsti, bi se brali tudi naslednji dve poglavji. Pod številčkama XXI in XXII.

Če bo zmanjkalo prostora v majski številki za dvojico poglavij, bo tu samo eno, drugo naj pride v juniju.

Poglavje XXI.

Jure Goličnik, nekdanji Jurček, je prišel na obisk iz Avstralije v domovino. Poiskal ga je vaški učitelj in ga naprosil za zaupen pogovor. Pri Goličnikovih sta se zaprla v stransko sobo in sedla. Juretov živci so bili napeti kot strune na citrah. Ali bo mogel stati na lastnih nogah?

Učitelj je vprašal z močno pritajenim glasom: "Ali je res ali ni, da se v Avstraliji fiziološko lahko pridela trikrat na leto?"

Jure je ostrmel, živci so mu narahlo popustili. Vprašanje je komaj doumel, na odgovor še mislil ni. Čudil se je, zakaj je bilo treba za tako vprašanje skrbno zapreti vrata. Ta misel je bila dobro znamenje, da se zna Jure postaviti na lastne noge.

Učitelj je bil bistre glave in je v Juretovih očeh gladko bral pomen njegovega začudenja. S še bolj pritajenim glasom je rekel:

"Vidite, mili rojak, zadeva je taka. Eden mojih učencev je pisal domačo nalogo, ki je imela naslov: Kaj vem o tujih deželah? Malo preširok je ta naslov, priznam, pa moram reči, da so se

moji učenci odlično odrezali. Eden od njih je pisal o Avstraliji. Seveda tudi o kengurujih in dingotih. Kar čudil sem se, da toliko ve. Potem je pa prišel stavek, ki se dobesedno glasi: Fiziološko sadijo in pospravljajo z njiv po trikrat na leto. Vidite, pri tem stavku je odpovedala moja učenost. Ne vem, kje je fant to pobral. Verjetno je pravil kdo od povratnikov iz Avstralije, ki so že pred vami prišli domov na obisk. Meni se zdi to o fiziološki precej neverjetno, gotovega pa ne vem nič. Sem ves ten učitelj in če tisto ni res, moram prečrtati in fantu prisoditi več domišljije kot znanja in vednosti. Vi ste prišli od tam, povejte, kako je s to resno zadevo!"

Jure se je zavedel, da je čas čudenja minil. Moral bo ziniti in izreči besedo. In zraven stati na lastnih nogah! Pa kako naj, ko nima pojma o avstralskem fiziološkem. To se pravi, o fiziološki na krožniku za večerjo že še, ampak o fiziološki na njivah! Grebel je vase, brskal po spominu, če bi le bilo kje kaj zapisano. Nič se ni dalo izgrebsti.

Učitelj se je odkašljaval, živ dokaz, da je bil tudi sam v zadregi. Ker je bil bistre glave, je spet bral Juretove misli, to pot ne čisto pravilno. Po svoje je bral, tudi povedal po svoje:

"Oprostite, rojak, nisem še povedal, zakaj sem želel o tem z vami govoriti na samem. Vidite, učitelj mora pred učenci skrbno čuvati avtoriteto. Po domače rečeno: veljavo, takorekoč spoštovanje. Fant ne sme slutiti, da sem ob branju onega stavka ostal v negotovosti. Še manj, da sem se za pojasnilo na koga obrnil. Boste tako dobri, da o tem najinem skrivnem sestanku ne boste nikjer ziniti?"

Jure se je spet čudil in zdelo se mu je, da je vsaj ena noga že trdno pod njim. Rekel ni nič, še pokimal je prav komaj, ali v očeh mu je učitelj bral močno pritrden odgovor. Prikimal je zase in najbrž še bolj za Jureta, ki je imel tudi vrat trd, ne samo glavo. Ampak prav ta trda glava se je v tem hipu razgibala in v njej se je zbudila logična misel:

"Zdaj se mi bo učitelj zahvalil za zaupanje in se poslovil. Sam Bog mu daj srečno pot!"

Samo mislil je tako, rekel ni.

Žal, Juretova logika je šla hitro po zlu. Učitelj je mirno obsedel in čakal na Juretov odgovor o avstralskem fiziološkem. Toda Jure je skoraj pozabil na tisto vprašanje in šele, ko je učitelj s svinčnikom tolkel po mizi, se je nakako dokopal do njega. Oba sta še nekaj časa molčala. Jure je napel možgane in mislil. In je tudi res nekaj domislil.

"Nazadnje je moj odgovor lahko zelo kratek. Rečem da ali ne, pa bo zadeva končana. Učitelj se bo zadovoljil z odgovorom, pa naj bo tak ali tak. Zakaj se ne bi zgodilo, da bi jaz pravilno za-

del? Saj se bere celo v debelih knjigah, da človeka dostikrat reši slučaj."

Tako je pomislil Jure in že skoraj odprl usta. Ni še prav vedel, če naj reče da ali ne, pa je zaslišal od nekod očeta: Na svojih nogah vse dni! Zanašanje na slučaj — ne naslanjaj se nanj!

Dolgi molk se je Juretu zdel naraven, ne pa učitelju. Bister, kot je bil, je zasulil, da Jure potrebuje pomoči. Izrekel je modre besede:

"Takorekoč, mili rojak, moje vprašanje se vam zdi preširoko, kot je bil naslov naloge preširok. To bi se reklo z drugo besedo: Avstralija je za tako vprašanje kar prevelika. Če sem prav poučen, je še nekaj večja kot vsa Slovenija od Lendave do Pirana. Zdaj si pa mislite, da bi vas nekdo v Avstraliji vprašal: Ali je res, da v Sloveniji pridelujejo hmelj? Če odgovoriš ne, si pokazal, da vsega ne veš. Če rečeš da, bodo mislili, da je vsa dežela od Pirana do Lendove preprežena s hmeljem. Ali se vam ne zdi?"

Juretu se je res zdelo, pa ni utegnil pritrditi, ker je bila ta učiteljeva logika njemu visoko čez glavo. Zato je bil vesel, da je učitelj nadaljeval:

"Vidite, prav tako je mogoče, da fizič dozori v Perthu po trikrat na leto, v Sydneyu pa morda le dvakrat. So pa verjetno kraji, kjer zori samo enkrat, ali pa spet drugi, kjer ga sploh ne sadijo. Vse to je mogoče v tako veliki deželi. Saj tudi pri nas, recimo na Krasu, o hmelju komaj kaj vejo."

Učitelj je prenehal in Jureta tako predirno pogledal, da ga je pripravil do zaresnega prikimanja. Če zgodovina ne laže, je prikimal kar trikrat. Reči pa ni utegnil besede, ker je učitelj že kar na glas lovil misli:

"Tako, vidite, bom jaz s svojim učencem na kratko opravil. Črtal ničesar ne bom, samo debel vprašaj bom napravil z rdečo tinto nad besedami "trikrat na leto". Že sam ta vprašaj bo fantu povedal, da tudi jaz nekaj o Avstraliji vem. Če bi prav nič ne vedel, kako bi si upal napraviti nad tako važno fantovo trditvijo vprašaj? Ali ni to čisto pravičen zaključek, rojak?"

Jure ni imel nobene nasprotna misli, prikimal pa to pot ni. Seveda tudi rekel nobene. Učitelju mu je odpiral nov svet, ki ga čisto nič vaje ni bil. Zato se je samo čudil. Učitelj je pa vtaknil svinčnik v žep in se pripravil, da vstane. Vendar je poprej še rekel:

"Da, še enkrat rečem, tako bom naredil. Z rdečo tinto vprašaj; Če bo fantu zadostovalo, meni je prav. Če mu ne bo zadosti, bo vprašal, od kod vprašaj in zakaj. Naj le samo vpraša! Razložim mu vse prav nadrobno, natanko tako, kot sva midva na tem zaupnem sestanku dognala. Bo videl, da nisem priplaval v ta kraj na fiziološki župi!"

Misli, May, 1970

Učitelj je vstal, Jure za njim. Bil je čudno omoten, moral se je oprijeti robu nekam majave mize. Da ga je videl oče, bi mu poočital brez dvoma, da slabo na lastnih nogah stoji.

Učitelj je še stoje spregovoril:

"Pa srečno, rojak! Le še pridite domov na obisk in še veliko nam povejte o tej daljni, rekel bi, pravljici deželi Avstraliji. Vidite, mi tu doma smo prečudno zaplankani. Vsa sreča za nas, da imamo rojake v svetu, ki se vračate k nam in nam odpirate poglede v široki svet."

Poglavje XXII.

(D r u g i č)

MATERINO SLOVO

Josip Stritar

Tedaj pa pojdi, dragi sin,
držati nj te v moji moči.
Najhujsa vseh je bolečin,
ko mati se od sina loči.

Ne prosim te, sin, da zvesto
v spominu mater svojo hrani,
a kakor materi, tako
zvest domu svojemu ostani!

Molči človeška naj slabost,
kamor si se napotil, idi,
samo — posvetna učenost
srca ti, sin, naj ne izpridi!

Tedaj le pojdi, dragi sin,
a grenkih solz nikar ne toči,
da od presilnih bolečin
srce ubogo mi ne poči.

Naglušen možakar je bil na dražbi: kdo da več? Na dražbi je bilo raznih stvari. Ko so eno prodali, je nastal majhen odmor. Človeku, ki je dražbo vodil, je nekdo nekaj na ušesa povedal, ta pa potem na glas:

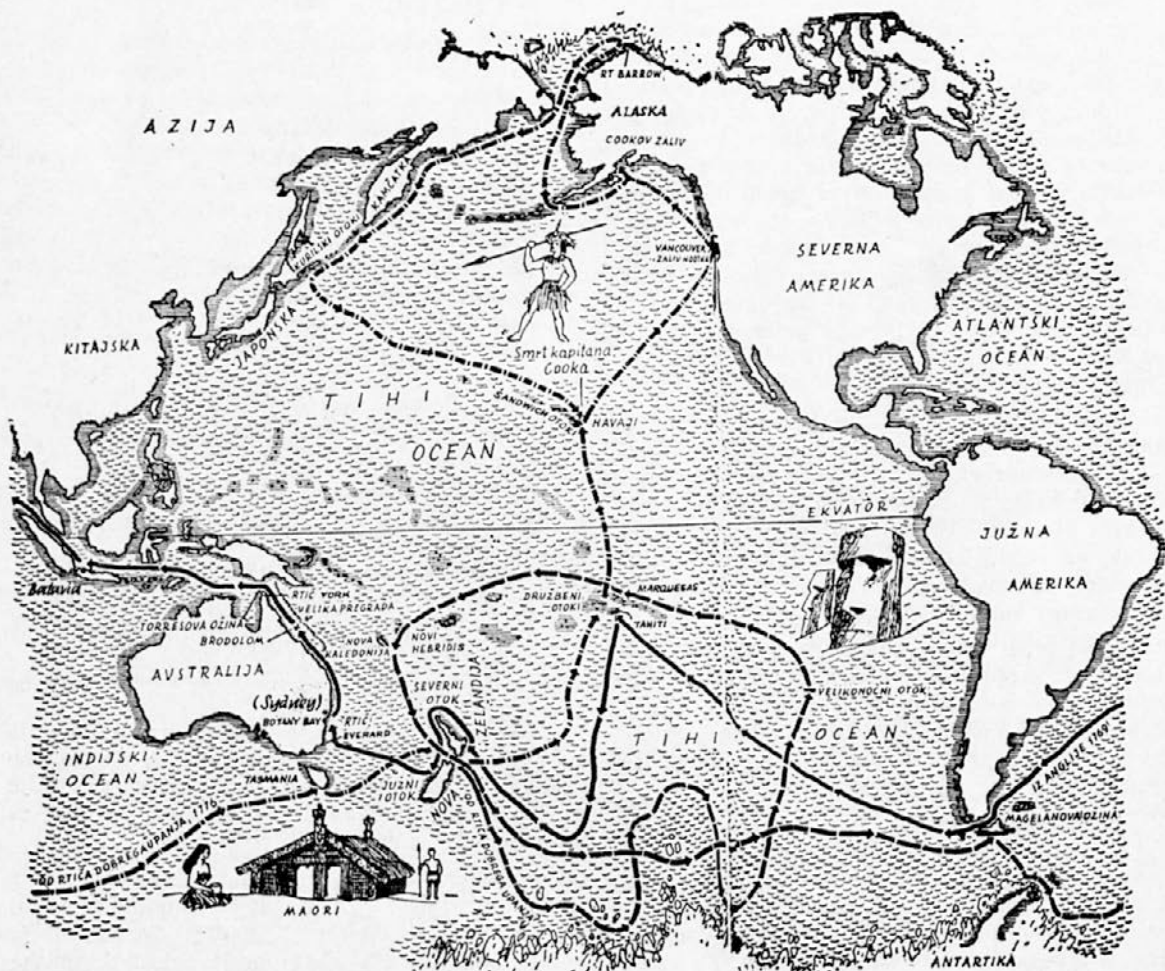
"Neznanjam, da je nekdo izgubil denarnico s tisoč dolarji. Če jo kdo najde in vrne, dobi nagrado DVESTO DOLARJEV". Zadnji dve besedi je posebej poudaril. Naglušni se je oglasil iz gneče: "Dvesto deset."

JAMES COOK NA NOVI ZELANDIJI

V APRILSKI ŠTEVILKI MISLI smo brali, kako se je Cooku in njegovim godilo na otokih Tahitija. Ko so ladjo Endeavour spet pognali na morje, so se nekaj časa držali smeri naravnost proti jugu. Prišli so že globoko v prostrano vodovje Pacifika. Kakšne nove suhe zemlje niso našli. Cook je nato spremenil smer in zavil proti severozahodu. Trdno se je držal sklepa, da bo poskušal najti vzhodno obalo Nove Holandije — Avstralije. Na poti, ki jo je imel za seboj, je obiskal že mnogo otokov, majhnih kosov suhe zemlje v neizmernem morju, po kakem velikem kontinentu se je zastonj ogle-
doval.

Nenadoma se je pokazala obala precejšnje ce-
line, ki pa ni bila Avstralija, ampak šele Nova
Zelandska. Ni bila popolnoma neznana Evropejcem
tistih časov. Leta poprej so naleteli nanjo Čo-
landci niso je pa skušali preiskati. Do Cookovega
prihoda tja nihče ni imel kaj pojma, kakšen je
svet Nove Zelandske in kako velika celina bi
utegnila biti. Cook je imel zdaj lepo priložnost,
da zbere o njej čimveč podatkov in jih pošlje v
Anglijo in druge evropske kraje.

Zasidral se je v zalivu, ki so mu pozneje rekli
Poverty Bay — zaliv uboštva ali revščine. To je
ob vzhodni obali severnega otoka. Skušal se je
izkrcati, toda izkazalo se je, da so domačini — Ma-
ori — tujcem sovražni. Bili so ponosno in bojevito
ljudstvo. Prihod belih ljudi jim ni bil všeč, a tu-
di ustrašili se jih niso. Sicer so bili prepričani,
da belci niso ljudje tega sveta, ampak nekaki du-

hovi bogne odkod, vendar so se jim junaško postavili po robu. Toda Cook si je moral zbrati nekaj prehrane, ni mogel kar tako odjadrati naprej.

Po dolgih in mučnih poskusih se mu je končno posrečilo, da je nekako pregovoril Maore in vsaj do neke mere pridobil njihovo zaupanje. Res samo do neke mere, zakaj njegovi ljudje so držali Maore v šahu le s tem, da so jim od daleč kazali moč svojega orožja. Cook sam je pa napravil na domačine dober vtis. Znal se je vesti zelo uglašeno in plemenito, da so ga Maori začeli spoštovati in ga dobro razločevali od drugih belcev na ladji. Ker so vedeli, da je on poveljnik, so z vso ekspedicijo precej potrpežljivo. O Cooku so izjavljali v smislu pregovora: Plemenit človek se ne more izgubiti v množici.

Zdi se, da še po dvesto letih omenja Cooka neka pravljica med Maori, kar dokazuje, da je ostal domačinom globoko v spominu in postal legendarna osebnost. Nekako tako-le si pripovedujejo:

"Pred davnim časom so prišli v našo deželo iz neznanih krajev duhovi. Naši predniki jih niso marali, hoteli bi, da takoj odidejo, od koder so prišli. Oni so pa vztrajali ob naših obalah in kar naprej kričali nad nami. Govorili so in govorili, naši pa niso vedeli, kaj hočejo. Govorili so zares

preveč, to našim ni bilo všeč. Eden je pa bil med njimi, njihov vodnik, moder človek, ki ni izustil nepotrebne besede. Bil je plemenit mož in vreden, da so ga imeli za poglavarja".

Tako je mogel Cook s svojo ladjo ostati ob obalah Nove Zelandije prilično nemoten in je res ostal kar nekako šest mesecev. Objadral je oba otoka Nove Zelandije in pozorno ogledoval obalo. Sproti je risal dognanja in izdelal prvi zemljevid Nove Zelandije. Zgodovina trdi o njem, da noben prvi raziskovalec kake tuje dežele ni tako natanko izdelal njenega zemljevida.

Zgodovina tudi trdi, da se je Cook s čudovito vztrajnostjo posvečal temu delu. V teku šestih mesecev se je nabiralo dosti nepričakovanih težav. Seveda se je tudi vreme spreminjalo in plovbi nagajalo. Toda Cook se ni dal ostrašiti ničesar, vreme tako ali tako, zvesto je opravljal nalogo, ki si jo je bil sam zastavil. Lahko rečemo, da si je Novo Zelandijo "osvojil".

Šele tedaj, ko je bil zadovoljen z uspehom ob Novi Zelandiji, se je odločil za nadaljnjo pot — proti obali Avstralije. O dogodivščinah v Avstraliji smo brali v februarški številki MISLI. Tega ne bomo ponavljali.

Prihodnjič bomo sledili Cooku po drugih morskih potih, saj jih pričujoča mapa še dosti pozna.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

in druge namene

\$ 7: Neimenovan, VIC; \$ 6: Jože Kavaz; \$ 5: Julka Pavličič; \$ 4: Karla Twrdy; Franc Pongrašč; \$ 3: Ivan Mlakar;

\$ 2: Marija Slokar, Stanko Fabian, Neimen., Petrina Pavlič, Lucijan Kos, Jože Marinč, Jože Barbiš;

\$ 1: Fr. Bregantič, Ivanka Potepan, Milan Kropelj, Andrej Pihler, Franc Juha, Franc Ban, Fr. Pavlovec, Emil Benko, Gracijan Pirc, Karolina Čargo, Marta Jakša, Feliks Zadravec, Marija Zai, Zora Uljanič, Alojz Perko, Franc Šiftar, Jože Bregantič, Zdenka Novak, Janez Krajnik, Ivan Figar.

P. PODERŽAJ, INDIJA. — \$ 11: Neimenovan; \$ 2: Helena Pirc, T.M.; \$ 1: Janez Primožič. — Zbirka je spet narasla na \$ 100. Ko boste to brali, bo že na poti čez morje.

SLOMŠKOV SKLAD. — Po \$ 2: dve neimenovani.

Pa spet, kot vselej: **Prisrčna hvala vsem in Bog povrni!**

Rešitev poslala (samo) Miriam Grandovec, Melbourne.

DODATEK TIPKARIJI

* IZ ARGENTINE SE JE NEDAVNO vrnila v Avstralijo Plesničarjeva družina, ki je svoj čas prišla za Argentine in živel v Perthu, pa se zopet odločila za Južno Ameriko. Zdaj so pa spet in dokončno Avstraleci in, kot je podobno, bodo povečali ravno naše slovensko naselje v Kew, ker hočejo biti v bližini slovenskega centra. Kličemo jim dobrodošlico v upanju, da se bodo fantje tudi kulturno udeleževali na našem odru.

Plesničarjevi trije fantje so odlični muzikanti. V Argentini so izdali celo svojo gramofonsko ploščo "The Goldentones", na kateri izvajajo Avsenikovo polko Vlak drvi, in Med drvarji, M. Plesničarjev valček Samo enkrat ter Veseli beneski valček A. Birtiča. Nekaj teh plošč so prinesli s seboj in so po dva dolarja na razpolago pri meni. Lahko naročite ploščo tudi pri p. Valerijanu v Sydneyu.

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

P. Valerijan Jenko ofm

311 Merrylands Rd., Merryland, N.S.W. 2160

Telefon: 637-7147

Službe božje

Nedelja 17. maja (tretja v mesecu) **BINKOŠTI:**
Merrylands (sv. Rafael) ob 8:30
Leichhardt (Roseby & Burnley) ob 10:30
CANBERRA (Braddon) ob 6. pop.

Nedelja 24. maja (četrti) **SV. TROJICA**
Merrylands (sv. Rafael) ob 8:30
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
Merrylands — **ROMANJE** ob 2:30 pop.

Nedelja 31. maja (PETA v mesecu)
Merrylands (sv. Rafael) ob 8:30
Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30
Popoldne procesija v Manly

Nedelja 7. junija (prva):
Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30
Blacktown (stara cerkev) ob 10:30
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30
Popoldne procesija na Slovenski zemlji

Nedelja 14. junija (druga)
Merrylands (sv. Rafael) ob 9:30
Sydney (St. Patrick) ob 10:30
WOLLONGONG (St. Francis H.) ob 4:45 pop.

HAMILTON — NEW CASTLE

Zaradi procesije sv. Rešnjega Telesa v Manlyju ta mesec (v nedeljo 31. maja) pri vas slovenska služba božja odpade. Spet pa bo v avgustu, če Bog da.

V MERRYLANDSU — URO POZNEJE

Od prve nedelje v juniju do nadaljnjega bo služba božja v slovenski cerkvi ob pol desetih (9:30). Spored služb božjih drugod ostane nespremenjen.

Vse prve petke in sobote večerna maša ob 7:30; opravljamo pobožnost devetih petkov; ob sobotah po maši molitev za domovino. Pridružite se!

Naše šmarnice in romanje

Vsak petek zvečer v maju ob 7:30 imamo šmarnično pobožnost. Poleg petkov tudi zadnjo soboto: 30. maja.

ŠMARNIČNO ROMANJE bo letos kar "doma". V nedeljo 24. maja, praznik presv. Trojice in Marije Pomagaj, se bomo zbrali v slovenski cerkvi ob 2:30. Po opravih v cerkvi na vrtu za hišo čajanka. **Žene naprošamo za pecivo.**

TELOVSKA PROCESIJA — MANLY

Kakor vsako leto, tako letos. V nedeljo 31. maja popoldne ob 2. zbirališče na Vivian St. Spet se bodo pokazale narodnostne skupine z narodnimi nošami in zastavami. Slovenci ne smemo manjkati. **NARODNE NOŠE** posebno vabljeni!

PROCESIJA — NA SLOVENSKI ZEMLJI

Teden pozneje, v nedeljo 7. junija, bomo imeli lastno procesijo na slovenski zemlji v Horsley Parku. (Lani je bila v Campbelltownu).

Ob 2:30 pop. bo maša, nato obhod z Najsvetejšim. Da bo bolj slikovit, prosimo **NARODNE NOŠE** in deklice v belem s košaricami in cvetjem.

Da bo lažja udeležba, sem najel dva avtobusa: od železniške postaje v Fairfieldu in od postaje Doonside.

Več o tem bo povedal junijski **RAFAEL** — P. Valerijan.

O JEZIKU, KI NAJ NE BO

Poslano — prepisano

POZNAMO TRI VRSTE JEZIKOV: govejega, prašičjega in — opravljivega. In tega je najmanj prida. Zasledimo ga pri otrocih, a neredko tudi pri odraslih. Žal ga največ pripisujejo toliko češčene-mu nežnemu spolu, ki pa se prav v tej lastnosti pogosto pokaže zelo malo nežen in plemenit.

Koliko je tega obiranja! Saj verjamemo, da tega ne delajo iz hudobije, ampak samo, ker jeziček miga, ne da bi srce kaj vedelo o tem. Kaj nam govori srce o čenčanju? Gotovo ni nobenega, ki bi mislil, da lahko z raznašanjem grdih dejanj ali besedi napravi kaj dobrega.

Morda hoče s takim govorjenjem svojega bližnjega opozoriti na napake? Kaj še; tedaj bo prijateljsko stopil k njemu in ga zaupno in obzirno opozoril. Le to bi bilo opravičljivo in prav. Toda čenča govori vedno le drugim in ta raznaša, kar so ti zagrešili.

Že nam samim je v veliko škodo vsako opravljanje. Čim več slabega slišimo o drugih, tem boljši se zdimo sami sebi. In čim več brkljamo okoli drugih, tem manj pometamo pred svojim pragom.

Še večjo škodo povzročimo z opravljanjem drugim. Saj ne slišijo, ko se šušlja vse tako na skrivnem. In kaj je najhujše? Ker se opravljanje ne rodi iz ljubezni, zato ji ni nič sveto; ne drži se resnice, vse zavija in vsakomur vse verjame, pa

naj je še tako neverjetno. Imamo čenče, ki bi ne mogle ubiti niti muhe, znajo pa svojega bližnjega počasi ugonabljeti, ko mu jemljejo ugled in iz njegovih najmanjših pogreškov napravijo celo lopovščino.

Vsekakor je treba narediti konec tej razvadi! Toda kako? Vedno se moramo zavedati, da je naše srce in naš razum proti čenčam, naš jezik pa je zanje. Torej sta dva proti nemu. Jezik gotovo ne more po vseh pravilih tekmovanja zmagati. Toda treba je največje pazljivosti.

Če se pa hočemo v govorjenju še izpopolniti, je pa potrebna odločnost, da o nobenem človeku ne bomo govorili ničesar grdega. In če se spozabi prijateljica, jo ogovorimo: "Ali si za to postavljena, da blato raznašaš? Ali ne storiš tudi sama marsikaj, kar bi lahko napačno razumeli?"

Veliki cerkveni oče Avguštin pripoveduje v svojih spisih o svoji materi, ženi iz preprostega ljudstva. Pri tem omenja njeno lepo lastnost, da nikoli ni raznašala žaljivih in grdih reči. Takole pravi: "Če se je vprico nje prijateljica v zagriznem srd s pikrimi besedami znesla nad odsotno sovražnico, ni tega nikoli povedala odsotni, ampak samo mirila, da bi jih spravila."

Od tega je skoraj dva tisoč let; pozabljene so vse klepetulje iz onih davnih časov; tej zvesti materi pa je sin postavil večni spomenik.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

P o r o k e

Anton Skarlovnik iz Ribnice na Pohorju in Marija Poler iz Jarenine (Maribor). Priči sta bila Jože Črcec in Nikola Paduano — 4. aprila 1970.

Gabrijel Terpinc iz Zasipa pri Bledu in Margaret Walser iz Magenvill-a (Švica). Priči Rafael Lavtar in Viktor Paar — 4. aprila 1970.

Ching Ling Tee iz Seremban-a (Malaja) in Tatjana Marija Colja iz Branika. Priči Chin Yong Tee in Sock Fuen Tang — 11. aprila 1970.

Misli, May, 1970

K r s t i

David Jožef Stres, Smithfield. Oče Jože, mati Jožica r. Terliker. Botrovala sta Silvo Terliker in Marija Hrast — 19.4.1970.

Emil Drago Zdravec, Croydon. Oče Štefan, mati Helena r. Kojek. Botrovala Franc in Irena Magdič — 26.4.1970.

Eddie Ante Perko, Paddington. Oče Vladimir, mati Anica r. Hujbert. Botrovala Zvonko in Ilonka Frankič — 26.4.1970.

QUEENSLAND

Brisbane. — Bolje bi bilo, če bi s tem dopisom počakal, dokler slovesnost ne poteče. Bojim se pa, da bi potem moj dopis prepozno prišel v roke p. uredniku, ko je včasih pošta v Avstraliji tako čudna. Zato pišem že nekaj dni pred soboto 2. maja, ko bosta naša odlična rojak in rojakinja slavila svoj zlati poročni jubilej. To sta **g. Jože Plut in gospa**, ki že dolgo let živita v predmestju New Farm. Kdo ju ne pozna? Od nekdaj sta bila med najbolj zavednimi in delavnimi v naši slovenski skupnosti. Vsi se bomo veselili njunega jubileja in jima iz srca čestitali. V tukajšnjem časopisu berem, da bo za zlati jubilej brana posebna maša v čast Sv. Duhu v cerkvi New Farm in bosta prejela poseben blagoslov naravnost od papeža Pavla. Zvečer se bodo svatje zbrali na domu ene Plutovih hčera na domačo proslavo. Med gosti bodo štirje otroci slavnostnega para, enajst vnukov in en pravnuk. Vsa tukajšnja slovenska naselbina se pridružuje čestitkam z voščilom: Na mnoga leta! — **Mirko Cuderman.**

Brisbane. — Že nekaj časa je bilo slišati, da ima odbor društva Planinka v načrtu kazanje filma iz Slovenije s primernim predavanjem. Napoved se je uresničila v soboto po veliki noči. Bila je za nas novost, nekako tako kot lanska društvena odrska prireditev. Dvorana je bila dobro zasedena, toda zaradi nekaj tehničnih pomanjkljivosti večer ni dosegel zaželenega uspeha. Kljub temu ne smemo obupati, vsaka šola nekaj stane. Odbor je storil svoje, da članstvu društva nudi nekaj kulturnega in gotovo smo vsi hvaležni. Vsebinsko filmov je bila zanimiva in čas okoli dveh ur je hitro potekel. Upajmo, da bo odbor poskrbel še večkrat za kaj takega in da bodo tehnične zadeve v pravem redu. Pozdravlja vse rojake — **Janez Brisbanski.**

NEW SOUTH WALES

Point Piper. — V vseh 15 letih urejevanja tega lista se ni zgodilo, da bi kak mesec imel tako malo dopisov za KRIŽEM PO AVSTRALIJI, kot prav letošnji mesec maj. Samo dva iz Brisbane, nič več in nič manj. Vsa druga "slovenska" Avstralija — molči. Zaskrbljen, kot pač mora biti urednik, kadar je v zadregi, sem se tisti zadnji večer pred zaključkom majske številke spraševal: kaj naj denem pod rubriko KRIŽEM, ki sta ji odločeni kar dve strani? Namesto odgovora na to težko vprašanje me je objel spanec, me potegnil na nočno počivališče ni mi zatislil oči. Potem so prišle sanje. In se mi je sanjalo, da je potrkala na vrata sestra poštarica in mi dala šop pisem. Takoj sem jih odprl — še v sanjah — in videl, da je v vsakem dopisu za KRIŽEM. Bil sem potolažen in sem takoj vstal še v sanjah — in sedel h kavs mašini, da zjutraj brž pošljem v tiskarno. Tako se je zgodilo, da je vendar v tej številki še od drugod kaj dopisov, ne samo iz Brisbane, ki sta prišla brez sanj in v resnici. Drugi dopisi so pa prišli v sanjah, bili natipkani v sanjah in so tu — še vedno v sanjah — tudi natisnjeni. Od kod so prišli in kakšni so, si pa sami oglejte! — **Urednik.**

Rozelle, NSW. — Tu v naši bližini živi rojak, ki vestno prebira MISLI, pa včasih ni zadovoljen s tem, kar pišejo. Še ni prav dolgo, ko se je pritoževal, da je bilo nekaj napačno zapisano, ko so MISLI pisale o Idriji. Pa smo mu rekli, da naj sam napiše popravek in ga pošlje uredniku, gotovo ga bo objavil. Mi mu ne moremo nič pomagati, ko nam Idrija ni od bliže znana. Obljubil je, da bo pisal, poprej bo pa telefoniral uredniku, da naj pusti dosti prostora za njegov dopis. Tudi to se nam je zdelo pametno in smo potem, ko je nova številka prišla, zelo natančno iskali, kaj je ta naš bližnji sosed napisal, pa ni bilo nič. Potem smo tudi mi telefonirali uredniku, če je oni rojak poslal dopis ali ne, pa je urednik rekel, da je samo telefoniral in dopis napovedal, poslal ga pa ni. Potem smo vprašali rojaka, zakaj ni dopisa poslal, pa je rekel, da se kar ne more pripraviti k pisanju in da je lažje brati kot pisati. Tisto noč se nam je sanjalo, da dopisov za MISLI zelo manjka, pa smo hitro razumeli zakaj. Čeprav se iz tistih sanj še

PONOVITE NAROČNINO!

nismo zbudili, smo brž napisali to pismo in ga pošljamo, da boste imeli kaj postaviti pod KRIŽEM. Pa lep pozdrav vsem, tudi tistemu našemu sosedu! — **Minka Deklič** in družina.

Sydney, NSW. — Jaz sem ali pa nisem Pepe Metulj, to naj že bo, kakor je. Res je pa, da včasih kaj napišem za MISLI. In se tudi zgodi, da me kdo ustavi in pohvali. Tako je bilo tudi oni dan. Rojakinja iz North Sydneya me je pohvalila, potem sem jo vprašal, zakaj ona nič ne piše, da bi potem jaz lahko njo pohvalil. Pa se je takoj sama pohvalila in povedala, da je pred leti tudi sama kaj napisala za MISLI in to gotovo ni brez hvalevrednosti. Sem ji pritrdil, pa zraven vprašal, zakaj je potem nedala pisati za MISLI. Takoj sem videl, da velikega vzroka nima, saj ni mogla takoj odgovoriti. Nazadnje je le rekla: Zdaj naj pa drugi pišejo, zakaj so pa tako leni? To se mi je zdelo pametno, zato pišem ta dopis, da bodo "drugi" vedeli, kaj jim naroča rojakinja iz No. Sydneya. — Pozdrav na vse strani! Če sem ali če nisem — **Pepe Metulj**.

VICTORIA

Melbourne, VIC. — Gotovo rojaki drugod po Avstraliji radi verjamete, da se v tako veliki nasebini, kot je naše mesto, dostikrat kaj zgodi. Zgodi se tudi kaj takega, kar bi bilo zanimivo napisati za MISLI. Veliko nas je rojakov tu, ki bi radi kaj napisali za MISLI, saj po večini smo še kar dobro pismeni, samo tega se bojimo, da bi nas sosed prehitel in potem bi urednik ne vedel, kateri dopis naj objavi in katerega vrže v koš. Ker ne želimo uredniku napravljati bridkih ur, obdržimo vsebino svojih nameranih dopisov v glavi in čakamo, da pridejo nove MISLI. Ko jih pregledamo, navadno zastonj iščemo dopise iz Melbournea, potem se kesamo, pa je že prepozno. Napravimo nove načrte za dopise v naslednji številki, pa ker smo že vajeni odlašanja, jih spet odložimo. Pa je še nekaj, kar tudi drži. Tako je povedal oni dan neki brihten rojak, ki je tudi zelo pismen, pa zlepa nima papirja in svinčnika. Rekel je namreč: Saj bi tudi jaz pisal in še marsikdo, pa saj vse od nas pove TIPKARIJA. Le zakaj bi mi navadni rojaki in rojakinje jemali patru zaslužek! Privoščimo mu, saj zato ga imamo, da veliko reči napravi namesto nas. Tako je rekel tisti rojak in nam je olajšal vest. Naj mu bo tu izrečen lep pozdrav in vsem, ki boste brali. — **Radovan Skupinski**.

Geelong, VIC. — Urednikovo "podreganje" je res pomagalo, da smo nedavno po dolgem času brali v MISLIH dopis iz Geelonga. Ni pa bilo prav, da je podreganje bilo naslovljeno samo na društvo.

Podregati bi bilo treba tudi naročnike MISLI, pa bi bilo dopisov nič koliko. Saj nas je dolga vrsta rojakov tu, ki dobivamo list in ga beremo. Jaz sem se morala danes sama podregati, da sem to napisala. Podregala sem se pa zato, ker se mi je sanjalo, da pri MISLIH zmanjkuje dopisov, pa sem rekla, kar nekaj bom napisala, bo že kako. Je pa še drug vzrok, da dopisov ni. Slovenci v Avstraliji se starajo. Star človek pa ne vzame rad peresa v roke, ali pa če bolj mislimo na svinčnik. Smo že skoraj vsi stari 40 let, kdor pa ni, bo pa kmalu. Pri taki starosti nam moči že pojemajo, nehamo se brigati za napenjanje možganov. Zdi se mi, da bi tudi dreganje ne pomagalo dosti. Še jaz sama nič ne obetam, da bom še kdaj pisala, ker navadno tako trdno spim, da nimam časa za sanje. Pozdrav vsem v Geelongu! — **Micka Starašina**.

Point Piper. — Še od drugod so bili dopisi, na primer iz Alburyja, iz Wagge, celo iz Canberre, če se prav ne motim, in tudi iz Wollongonga in Perth. Take in podobne pošne pečate sem videl. Na žalost pa ni bilo časa vsega brati in tipkati, se je poprej naredil dan in sanj ni bilo več. Tudi jaz vse rojake, pismene in nepismene, prav lepo pozdravljam. Ne toliko z besedo, vse bolj — z dreganjem. — **Urednik**.

SLOVENSKE KNJIGE NAPRODAJ

Vsaka po 1 dolar

Milena Merlak-Detela: SODBA OD SPODAJ — BESEDA BREZ BESEDE — SKRIVNOST DREVESA (3 knjige)

Hubert Pribac: BRONASTI TOLKAČ (1 knjiga)

Lev Detela: BLODNJAK — JUNAŠTVO SLAMNATEGA KRPA — ATENTAT — IZKUŠNJE Z NEVIHTAMI — SLADKOR IN BIČ (5 knjig).

Pišite: **Bert Pribac**

20 Gatty Place

Scullin, ACT, 2614

Z Vseh Vetrov

“VESELI DAN”, ker se je Matiček ženil, so doživeli Slovenci v Buenos Airesu kar trikrat v drugem tednu aprila. Igrali so znano igro “Matizhek se zheni” iz leta 1790. Takrat jo je Anton Linhart priredil po francoskem izvirniku in jo v marsičem prikrojil tedanjim slovenskim razmeram. Pred to igro je prišla na slovenske odre samo še Županova Micka od istega dramaturga, Linharta. Posebnost omenjene igre v Argentini je bila ta, da so jo naštudirali v jeziku 18. stoletja, kakor jo je bil napisal Linhart. Poročilo pravi, da se jim je zelo dobro obneslo ljudje so napolnili dvorano tri večere zapovrstjo.

P. JOZAFAT AMBROZIČ, slovenski frančiškan, je gotovo znan temu ali onemu med nami, zlasti če se je kdaj sukal okoli Egipta. Med temi je umetnik Stanko Rapotec, pa verjetno še kdo. P. Jozafat, doma iz Gorij pri Bledu, je dolga leta misijonaril v Egiptu, v Aleksandriji in Kairu, postal je celó korni škof. Pred nekaj leti je zaradi bolehnosti odšel v Palestino in se nastanil ob Tiberijskem jezeru. Tam je zdaj župnik, pa ima le malo faranov, čeprav je njegova župnija dolga 105 km, široka pa 50. Zdaj ga poznajo tudi mnogi turisti in romarji, ki jim je rad na rzapolaganje ob njihovem obisku v Sveti deželi.

V VASI STOJAKOVO blizu Soluna v Grčiji stoji majhna katoliška cerkva v spomin sv. bratov Cirila in Metoda, ki sta bila tam nekje doma. K tej cerkvi spada le majhno število vernikov, ker je Grčija po ogromni večini pravoslavna. Vas Stojakovo je revna, pa so se oblasti zavzele za njeno modernizacijo. Omenjena cerkva je v slabem stanju, verniki jo morajo ne le obnoviti, ampak postaviti na istem mestu novo. Ker nimajo sredstev, so zaprosili pomoč pri belgrajskem nadškofu Bukatku, pa se ni mogel odzvati. Njegov kanonik, Slovenec dr. Alojzij Turk, je napisal poziv na zamejske Slovence na Koroškem in Primorskem, ki so začeli zbirati za novo cerkvico v Stojakovem, da bo tam ostal spomin na velika apostola Slovanov, posebej Slovencev.

AMON HENNECY, v Ameriki zelo znan pisatelj, je nedavno umrl. Nam je seveda popolnoma neznan in nam je vseeno, če je živ ali mrtev. Naj nam bo kljub temu mimogrede predstavljen zaradi dveh misli, ki ju je izrekel, oziroma zapisal. Nekeč so ga vprašali: Ko toliko pišeš, kako se mora

svet preurediti, ali res misliš, da ga boš spremenil? — Njegov odgovor je bil: Ne, tega ne mislim. Jaz ne bom spremenil sveta, pač pa za trdno vem, da svet ne bo spremenil mene. — Njegove zadnje napisane besede so pa bile: Tudi če pride do tega, da bodo rešena vsa politična, gospodarska in socialna vprašanja, bo ostalo še eno veliko vprašanje: Ali se bodo vsaj potem ljudje imeli radi kot bratje in sestre?

STOLETNICO LENINOVEGA ROJSTVA praznuje zlasti socialistični-komunistični svet to leto, največje proslave so pa bile 20. aprila, ki je Leni nov rojstni dan. Njegovo pravo ime je bilo Vladimir Iljič Uljanov in se je rodil v mestu Simbirsk na Ruskem. Slovi kot velik komunistični ideolog in ustanovitelj Sovjetije. Uspel je do neke mere, postal je slaven. Pa tudi Adolf Hitler je bil rojen 20. aprila, čeprav precej let pozneje. Imel je podobne cilje kot Lenin: zavzeti ves svet. Ni uspel, kdo se je nanj spomnil letos 20. aprila? Od kod to, da eden uspe, drug propade? Velika skrivnost!

FRANC JEZA, znani tržaški publicist, piše: Vse napredne, gospodarsko in socialno razvite države v Evropi in tudi Združene države v Ameriki danes uvažajo strokovnjake od vsepovsod, kjer jih morejo dobiti. Izvažajo pa jih sorazmerno revne države: Italija, Avstrija, Slovenija. Cilj vsake države pa je, da napravi izvažnju svojih strokovnjakov čimprej konec in da izrabí njihovo dragoceno znanje v prid lastnega gospodarstva in družabnega napredka. Na primer Italija. Ustvariti hoče take pogoje, da bodo našli italijanski strokovnjaki delo doma. V italijanskem in tudi avstrijskem tisku je vedno več kritik na račun “izvoza” fizikov in drugih strokovnjakov v Nemčijo in Združene države. (“Smer”)

JAPONCI PREIZKUŠAJO nov tip vlaka, ki bo vozil s hitrostjo 500 km na uro. K tej ugotovitvi pripominja znani Oton Habsburški: Evropejci se smejejo, če žele primitivne dežele v razvoju imeti svoje lastne elektrarne, ne vidijo pa tega, da ima vsaka država v Evropi svoje lastne zrakoplovne družbe, ki bi se morale že davno združiti. Enako je s cestami in železnicami. S takim mečkanjem Evropa ne bo prišla nikamor naprej.

DA JE POD NEBOM tako grozamensko število zvezd, še ni tako čudno, bolj čudno je, kako so ljudje zvedeli za njihova imena. To je šlo po

glavi brihtni šolarki že pred mnogimi leti. Če bi danes živela, bi se imela spet čemu čuditi. Neka rudnina, ki so jo fantje prinesli z Lune lani med drugim kamenjem, se imenuje kennedik. Očitno v spomin in v čast umorjenemu predsedniku USA. Ko na Luni ni človeka in ne kaj zapisanega, le kako so fantje zvedeli za ime tiste rude? In za imena drugih luninih kosov?

PRVOTNI AVSTRALCI niso bili današnji aborigeni ali avstralski črnici, do tega odkritja vodijo najnovejše najdbe predzgodovinskih sledov nekega davno izumrlega ljudstva na tej zemlji. Sledovi za tem ljudstvom so predvsem vklesani v starih starih skalah. Niso kake slike, kot so jih napravljali poznejši črnici, ampak le z dletom ali podobnim orodjem vklesana znamenja. Najti jih je domala vsepovsod, kjer je avstralska zemlja ostala še izven civilizacije. In niso kaj majhnega, rajši zaslužijo prilastek: ogromno! Odkrivalci teh sledov stojijo pred enako "ogromno" uganko: Kdo so bili? Kdaj so živeli? Zakaj so obdelovali skale na ta način? Kdaj in zakaj so izginili brez vseh drugih sledov? Edino en odgovor je prilično točen: moralo je vse to biti davno, davno.

NA DESETINE ODLOČITEV vsak dan, v tem obstoji glavna zaposlitev ameriškega predsednika, pa naj bo ta ali oni. Tako je izjavil predsednik "v penziju" Harry Truman. Zdaj je na tem Richard Nixon. Seveda mu pri razmišljanju, kaj in kako naj odloči v raznih zadevah, pomagajo skoraj neštetilni uradi s svojimi podatki in pojasnili, pa še cela vrsta posameznih svetovalcev. Odločitev sama je lahko enominutna zadeva, pot do nje, ta vzame časa. In če ljudem ni všeč?

AMERISKI ZNANSTVENIKI so stali med zadnjim poletom na Luno prav tako pred nujnimi odločitvami. Kaj storiti, da pridejo trije dečki s ponesrečenega poleta živi nazaj na zemljo? Odločitve so zahtevale največjo naglico, nekaj minut odlašanja utegne biti usodno. In uradov in svetovalcev je bilo tudi v tem primeru skoraj nešteto. Koga poslušati, kdo bo odločil? Vse je bilo baje vredno poslušati, ampak največ so pripomogli k odločitvam — elektronski računalniki. Nekaj tega blaga ima gotovo tudi Nixon za svoje odločitve, v glavnem se pa pač zanaša na — glave.

TURISTIČNA AGENCIJA

OLYMPIC EXPRESS PTY. LTD.

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE ALI PIŠITE

253 ELIZABETH STREET, SYDNEY 2000. Tel. 26-1134.

V URADU

RADKO OLIP

- * urejuje rezervacije za vsa potovanja po morju in zraku — širom sveta, posebno v Slovenijo in ostalo Jugoslavijo
- * Izpolnjuje obrazce za potne liste, vize in druge dokumente
- * organizira prihod vaših sorodnikov in prijateljev v Avstralijo I.T.D.

CHARTER Z LETALOM: SYDNEY — BEOGRAD — SYDNEY \$ 646.36

SKUPINE Z LETALOM: SYDNEY — ZAGREB — SYDNEY \$ 836.60

SYDNEY — BEOGRAD — SYDNEY \$ 822.70

(to so cene za člane Affinity skupin)

Uradne ure 9-5 in ob sobotah 9-12

TURISTIČNA AGENCIJA

"PUTNIK"

72 Smith Street, Collingwood, VIC. 3066 — Lastnik: PAUL NIKOLICH

Priporočamo se za potovanja v Slovenijo po najnižjih cenah. Urejujemo vse potniške zadeve: potne liste, vize in druge dokumente.

Pripravljamo za vsak mesec skupinska potovanja v Slovenijo in druge kraje v Jugoslaviji

Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

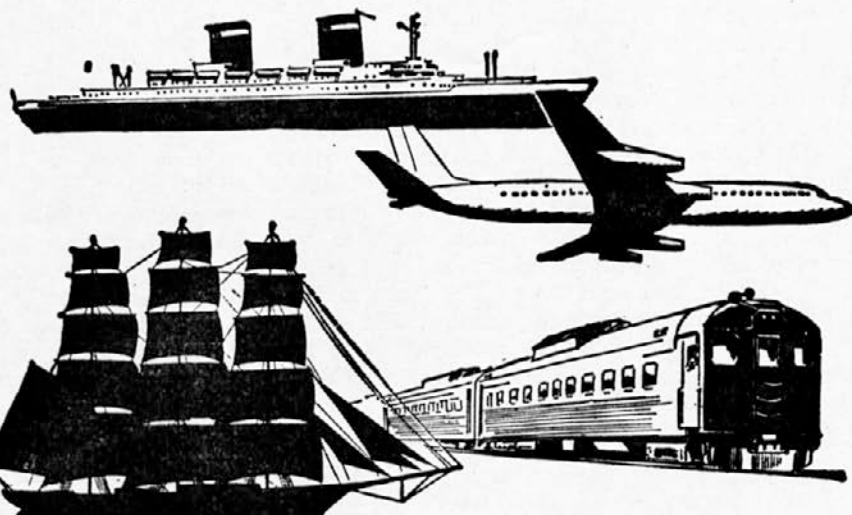
Priporočite nas svojim prijateljem.

Ako živite daleč od nas, vam vse uredimo po pošti.

PUTNIK ima zvezo z vsemi kraji v Jugoslaviji.

PUTNIK je edina samostojna agencija v Avstraliji.

Odprto imamo vsak dan od 9. dop. do 6. pop. Ob sobotah od 9. do 12, ob nedeljah od 10. dop. do 2. pop.

URADNIKI: Mr. P. Nikolich, Mrs. N. N. Nakova,
Miss L. Koren, Mr. R. Manevski.

TELEFON: 419-1584, 419-2163
PO urah: 41-5978 in 44-6733

Mirko Cuderman v Queenslandu — če ni bil morda kdo drug — je dobil karto, napisano v Aljaževem stolpu na vrhu Triglava. Bilo je pisano: Ni ga človeka v Jugoslaviji, ki bi imel do tebe višje spoštovanje, kot ga imam prav zdajle jaz. Bog te živi!

x x x

Profesor učencu v slovenski uri:

"Naštejte mi tri najdaljše Prešernove pesnitve."

"Krst pri Savici, Sonetni venec in . . ."

Profesor skuša pomagati: Nova pi... pi... pi..."

"Piščeta pečena v grlo . . ." —

Dobil je oceno: odlično!

x x x

Pepe Metulj je pozno vstal tisto nedeljo. Ko je prišel v jedilnico za zajtrk, so bila vrata v kuhinjo zaprta, za njimi pa nekaj ropota. Mislil je, da je gospodinja, pa je samo zavpil skozi vrata:

"Vesel materinski dan!" Tako prijazno je prijavil svojo pristotnost.

"Hvala! Ampak še dolgo ne bo!"

V kuhinji je bila domača hčerka, deset let stara.

A Ameriki dajo taxi voznikom napitnino. Avstralska turistka je to vedela, pa mu je navrgla deset centov. Mož je gledal tisti "dime" in nekaj godrnjal.

"Kaj pa ni prav?"

"Imate me za norca. Vsaj še en dajm mi dajte!"

"Čudno! Hočete, da vas imam kar dvakrat za norca?"

x x x

Pred 120 leti se je Victoria odtrgala od New South Walesa. Meja ni bila takoj do pike natančna. Nekemu kmetu je zemlja ležala tako, da ni bilo lahko vedeti, če spada v Victorijo ali v New South Wales. Zato so ga obdavčevali od obeh strani.

x x x

Končno si je najel zemljemerca, ki je po dolgem delu ugotovil:

"Sir, vaša farma je točno za 6 inčev proč od viktorijske meje, torej prav vsa v New South Walesu".

"Hvala Bogu!" je vzkliknil veseli kmet, "bom lahko figo kazal ferdamanemu viktorijskemu vremenu, ki je vsako uro drugačno."

SLOVENSKE PLOŠČE
KNJIGE — SLOVARJI — MUZIKALNI
INSTRUMENTI

UNIVERSAL RECORD CO.

205 Gertrude St., Fitzroy, VIC. 3065
Tram 88, 89, 90 iz Bourke St. do postaje 13.

Kataloge in naročbe pošiljamo s pošto
POSLUŠAJTE RADIJSKO EMISIJO
ob sobotah 8.00 zvečer na

2CH — SYDNEY, Val 1170

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, Ottoway, S.A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč
in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo
posreduje.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam
razne dokumente pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obra-
čajte na nas v teh zadevah!

Tel. 42777

Tel. 42777

KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 prošt — 5 april — 10 rabi —
11 n — 12 sani — 13 oje — 14 sel — 16 les —
17 traven — 20 st. — 21 id — 23 svečan — 25
nek — 27 ara — 28 rop — 30 eter — 32 Jaka
— 33 cesar — 34 zavod.

Navpično

1 prosindec — 2 raj — 3 obes — 4 ši — 6 P.S.
— 7 ral — 8 Ines — 9 listopad — 11 nevera —
14 Sava — 25 leča — 18 RS — 19 na — 22 dete
— 24 nprav — 26 kes — 29 oko — 31 ra — 32 ja.

Rešitev poslala (samo) Miriam Grandovec,
Melbourne.

SLOVENSKA MESNICA ZA

WOLLONGONG LTD.

TONE IN

REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne
izdelke: kranjske klobase, ogrske salame,
slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd.
Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi.
Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje
prijatelje! .

x x x

Ženska je nakupila stvari n jih plačala z ban-
kovcem. Preden je odšla, jo je ustavil trgovec:

"Gospa, tega denarja ne morem sprejeti, je
očitno ponarejen."

Ženska je ostrmela, nato vzkliknila:

"Na vislice z ljudmi, ki ponarejajo denar!"

"Nimam nič proti", je rekel trgovec. "Ampak
kam z ljudmi, ki jih denar ponareja. Teh je veliko
veliko več".

Ženska se je zamislila, rekla pa nič.

x x x

Če ni bil Polde Slokar, je bil pač kakšen drug.
Ko je prevažal ljudi z dvigalom iz nadstropja v
nadstropje, so ga venomer spraševali, koliko je
ura. Tega se je naveličal, pa je obesil uro nad
glavo, da je lahko vsakdo sam nanjo pogledal.

Res so pogledovali, pa domala vsak je vprašal:
"Ali ta ura prav kaže?"

x x x

Neimenovan zakonski mož je izrezoval iz ča-
sopisa poročilo, da je nekdo tožil ženo za razpo-
roko, ker mu je ponoči preiskovala žepe.

Njegov prijatelj je videl, kaj dela, pa se je
čutil.

"Kaj boš napravil s tem izrezkom?"

"V žep si ga bom dejal."

P O Z O R !

P O Z O R !

Preden kupite poltrone, divane ali "couche", pridite k nam ogledati si kvaliteto in nizke cene.

Izdelujemo jih sami, zato so naše cene za 50% odstotkov nižje kot drugod.

VINCENC STOLFA

562 High Street, Thornbury, Vic. 3071

Tel. 44-7380

Seveda se bomo pomenili po slovensko

Rojak iz Avstralije je bil na obisku v domovini. Nekaj mu je šlo narobe, prijel ga je miličnik. Zapisal je njegovo ime, potem je vprašal:

"Iz katerega kraja v Avstraliji?"

"Woolloomooloo, Sydney."

"Kako se pa to zapiše?"

"Brez v in u, 1 trikrat, m enkrat."

ŠOFERSKI POUK V SLOVENŠČINI

Nudi ga vam z veseljem

"FRANKS AVTO ŠOLA"

32 The Boulevard, Fairfield West, NSW.

Telefon: 72-1583

X X X

Šlo je že na polnoč, ko je na zborovanju še in še govoril podjeten debater. Imel je toliko povedati, da kar ni mogel do konca. Nazadnje je vendar zapazil, da poslušalstvo zeha in nekateri že vstajajo in odhajajo. Obstal je in pogledal na uro. Opravičil se je:

"Oprostite, zdaj šele vidim, da moja ura stoji. Prosim, kako pozno je že?"

Oglasil se je nekdo:

"Prepozno za gledanje na uro! Rajši si oglej tole!"

Podal mu je — koledar.

NAJCENEJŠE POTOVANJE

Z ladjo: MELBOURNE — GENOA
(izven sezone) \$ 350.00

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
BELGRAD — AVSTRALIJA \$ 822.70

Z letalom skupine: AVSTRALIJA —
ZAGREB — AVSTRALIJA \$ 836.60

Lahko oskrbimo vse formalnosti

in potovanje za vaše družine in sorodstvo.

Z ladjo: GENOA — MELBOURNE
(vključno železnica iz Ljubljane)
\$ 471.75

Z letalom: LUBLJANA —
AVSTRALIJA \$ 608.80

Za podrobne informacije in tiskovine:

A L M A

POTNIŠKO PODJETJE

330 Little Collins Street (vagal Elizabeth St.,
Melbourne 3000. Telefon: 63-4001 & 63-4002